

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
Οδός Πατησίων, αριθμός 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετὰ Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεῖλᾶ-Χανού (Συν.). — Ὁ Ἐκλεκτός τοῦ λαοῦ ὑπὸ Δ. Γ. Καπούρογλου. — Ἡ τελευταία Σελίς, ὑπὸ Δ. Γ.

ΕΤΗΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Ἐν Ἀθῆναις: δρ. 5, τὰς ἑβδομάδας 6, τῷ ἑξωτερικῷ 10
ΦΥΛΑΑ προηγουμένα λεπτά 20.
Αἰσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων
παντός ἔθνους.

Ἡ Μαργαρίτα ἠκολούθησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν Δελαμόλ ἐν τῇ κινδυνώδει αὐτοῦ καθόδῳ. [Σελ. 195]

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια ἴδε προηγουμένον φύλλον].

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, εἶπεν ὁ Κάρολος, ἦτο ὁ Δελαμόλ εἰς τὸν κοιτῶνά σου ;
— Πῶς θέλετε νὰ τὸ εἰξεύρω, βασιλεῦ ; Οὔτε ναι λέγω, οὔτε ὄχι. Ὁ κύριος Δελαμόλ εἶναι εὐγενὴς ὑπῆρέτης, ἀφωσιωμένος εἰς τὴν βασιλίссαν τῆς Ναβάρρας, καὶ ὁ ὅποιος πολλὰκις μου φέρει παραγγελίας εἶτε τῆς βασιλίσσης εἶτε τοῦ δουκός. Δὲν δύναμαι λοιπὸν νὰ εἰπῶ ὅτι δὲν ἦτο ὁ κύριος Δελαμόλ.
— Ἐκεῖνος ἦτο, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

Ἐγνώρισαν τὸν ἐρυθρόν του μανδύαν.
— Ὁ γ. Δελαμόλ ἔχει ἐρυθρόν μανδύαν ;
— Ναι.
— Καὶ ὁ φονεύσας τοὺς κλητῆράς μου καὶ τραυματίας τὸν Μωρεβέλ...
— Ἐφῆρεν ἐρυθρόν μανδύαν ; ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος.
— Ἀκριβῶς, εἶπεν ὁ Κάρολος.
— Τότε οὐδὲν ἔχω νὰ εἰπῶ. Ἄλλ' ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει μοὶ φαίνεται, ὅτι ἀντὶ νὰ πρὶσκαλέσετε ἐμέ, ἔπρεπε νὰ προσκαλέσετε τὸν κύριον Δελαμόλ. Ἄλλὰ θὰ κάμω μίαν πρακτῆρσιν.
— Ποῖον ;
— Ἄν ἤμην ἐγὼ καὶ βλέπων διαταγὴν

ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ βασιλέως μου, ἀντὶ νὰ ὑπακούσω, ἀνθιστάμην, ἤμην ἔνοχος καὶ ἄξιος πάσης τιμωρίας. Ἄλλ' ἀντ' ἐμοῦ, ἦτο ἄλλος τις, εἰς τὸν ὅποιον δὲν ἀπέβλεπεν ἡ διαταγή. Ἡθέλησαν νὰ τὸν συλλάβωσιν ἀδίκως καὶ αὐτὸς ἀντέστη, ὑπερασπισθεὶς πολὺ καλὰ μάλιστα, ὡς ἦτο δικαίωμα του.
— Καὶ ὅμως... ἐψιθύρισεν ἡ Αἰκατερίνα.
— Δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ἡ διαταγὴ ἔλεγε νὰ μὲ συλλάβωσι ;
— Ναι, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, καὶ ἦτο ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.
— Ἄλλ' ἔλεγεν ἐπίσης ὅτι, ἂν δὲν μὲ

εὔρισκον, νὰ συλλάβωσιν οἰονδήποτε καὶ ἂν εὔρισκον εἰς τὸν κοιτῶνά μου;

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Τότε, ἂν δὲν ἀποδειχθῇ ὅτι συνωμοτῶ καὶ ὅτι ὁ ἐν τῷ κοιτῶνί μου εὔρεθεις συνωμοτεῖ μετ' ἐμοῦ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἄθως.

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν Κάρολον εἶπε:

— Βασιλεῦ, μένω ἐν τῷ Λούβρω, εἰμι μάλιστα πρόθυμος εἰς τὸ πρῶτον νεύμα τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος νὰ κλεισθῶ εἰς οἰανδήποτε θέλετε φυλακὴν. Ἀχρις οὐ ὅμως ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον, ἔχω τὸ δικίωμα νὰ καλῶμαι, καὶ θὰ κλωῶμαι, πιστότατος ὑπηρέτης, ὑπήκοος καὶ ἀδελφὸς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, μετ' ἀξιοπρεπειᾶς, ἦν οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχον παρατηρήσει εἰς αὐτόν, ὑποκλιθεὶς ἐξῆλθε.

— Εὔγε, Ἐρρικέττο! εἶπεν ὁ Κάρολος ὅτε ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἐξῆλθε.

— Εὔγε! διότι μᾶς ἐνίκησεν, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Κεὶ διατί νὰ μὴ ἐπευφημήσω; Ὁταν ξιφομαχῶ μετ' αὐτοῦ καὶ μὲ πλήξῃ, δὲν τῷ λέγω ἐπίσης εὔγε; Ἐχετε ἄδικον, μῆτέρ μου, νὰ περιφρονῆτε αὐτὸν τὸν νέον.

— Υἱέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, σφίγγουσα τὴν χεῖρα τοῦ Καρόλου, δὲν τὸν περιφρονῶ, τὸν φοβοῦμαι.

— Ἐχετε ἄδικον, μῆτέρ μου. Ὁ Ἐρρικέττος εἶναι φίλος μου καὶ, καθὼς εἶπεν, ἂν ἐσυνωμότει κατ' ἐμοῦ, θὰ ἄφινε τὸν ἀγριόχοιρον νὰ μὲ φονεύσῃ.

— Ναί, ὅπως βασιλεύσῃ ὁ δούξ τοῦ Ἀνζιού, ὁ προσωπικὸς ἐχθρὸς του.

— Δὲν μὲ ἐνδιαφέρει, μῆτέρ μου, ἡ αἰτία ἢ ὅποια ὄθησε τὸν Ἐρρικέττον εἰς τὸ νὰ μὲ σώσῃ τὴν ζωὴν. Ἐν μόνον εἰξεύρω ὅτι μὲ ἔσωσεν ἀπὸ βεβαίου θανάτου, καὶ, εἰς τὴν πίστιν μου, δὲν θέλω νὰ τὸν ἐνοχλήσωσι. Καθ' ὅσον δ' ἀποβλέπει εἰς τὸν κύριον Δελαμόλ, θὰ συνεννοηθῶ περὶ αὐτοῦ μετὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν, εἰς τὸν ὅποιον ἀνήκει.

Ἡ Αἰκατερίνα, ἀπελπισθεῖσα ἐκ τοῦ βασιλέως, ἀπεσύρθη λίαν δυσηρεστημένη. Ὁ Δελαμόλ ἔνεκα τῆς ἀσημότητός του οὐδὲν ἐχρησίμευεν εἰς τὰ σχέδιά της.

Ἐπνελοῦσα εἰς τὰ δώματά της, εὔρε τὴν Μαργαρίταν περιμένουσαν.

— Ἄ! εἶπεν εἶσαι σύ, κόρη μου; Ἐστεῖλαι χθὲς νὰ σὲ ζητήσωσι.

— Τὸ γνωρίζω, δέσποινα, ἀλλ' εἶχον ἐξέλθῃ.

— Καὶ τώρα;

— Ἦλθον, δέσποινα, ὅπως σὰς εἶπω ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης πρόκειται νὰ διαπράξῃ μέγα ἄδικον.

— Ποῖον;

— Νὰ διατάξῃ ὅπως συλλάβωσι τὸν κόμητα Δελαμόλ.

— Ἀπατάσαι, κόρη μου. Ἐγὼ δὲν διατάσσω νὰ συλλαμβάνωσιν. Ὁ βασιλεὺς δίδει τὰς ποιούτας διαταγὰς.

— Ἄς μὴ παίζωμεν μετὰ τῶν λέξεων, δέσποινα, ὅταν αἱ περιστάσεις εἶναι σπουδαῖαι. Θὰ συλλάβωσι τὸν κύριον Δελαμόλ, δὲν ἔχει οὕτω;

— Πιθανόν.

— Καὶ τὸν κατηγοροῦσιν ὅτι τὴν νύκτα ταύτην, εὔρεθεις ἐν τοῖς δώμασι τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας, ἐφόνευσε δύο κλητήρας καὶ ἐτραυματίσε τὸν κ. Μωρεβέλ;

— Αὐτὸ τὸ ἐγκλημα ἀποδίδουσι, πράγματι, εἰς αὐτόν.

— Ἀδίκως, δέσποινα. Ὁ Δελαμόλ δὲν εἶναι ἔνοχος.

— Ὁ Δελαμόλ δὲν εἶναι ἔνοχος! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα ἀναπηδήσασα ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ μαντεύουσα ὅτι ἐκ τῶν λόγων τῆς Μαργαρίτας θὰ προέκυπτεν ἀκτίς τις φωτός.

— Ὅχι, ἐπανελάβην ἡ Μαργαρίτα, δὲν εἶναι ἔνοχος καὶ δὲν δύναται νὰ ἦναι, διότι δὲν ἦτο εἰς τὰ δώματα τοῦ βασιλέως.

— Καὶ ποῦ ἦτο λοιπόν;

— Παρ' ἐμοῦ, δέσποινα.

— Παρὰ σοί!

— Ναί, παρ' ἐμοῦ.

Ἡ Αἰκατερίνα εἰς τὴν ὀμιλίαν ταύτην ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας. Μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς σιωπῆς:

— Ἐ! εἶπε, καὶ ἂν συλλάβωσι τὸν κύριον Δελαμόλ καὶ τὸν ἐρωτήσωσι;...

— Θὰ εἶπῃ ποῦ ἦτο καὶ μετὰ ποίου, μῆτέρ μου, ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα, καὶ τοι ἦτο βεβία περὶ τοῦ ἐναντίου.

— Ἀφοῦ ἔχη οὕτω, ἔχεις δίκαιον κόρη μου. Δὲν πρέπει νὰ συλλάβωσι τὸν κύριον Δελαμόλ.

Ἡ Μαργαρίτα ἐρρίγησε. Τῇ ἐφάνη ὅτι οἱ λόγοι οὗτοι τῆς μητρὸς της εἶχον μυστηριώδη τινὰ καὶ φοβερὰν ἔννοιαν. Ἄλλ' οὐδὲν ἠδύνατο νὰ εἶπῃ, διότι εἶχεν ἐπιτύχει ὅ,τι ἐζήτησεν.

— Ἄλλ', εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ἀφοῦ δὲν ἦτο ὁ Δελαμόλ εἰς τὰ δώματα τοῦ βασιλέως, ποῖος ἦτο;

— Δὲν γνωρίζω, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Καλὰ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα προσποιηθεῖσα ἀδιαφορίαν. Θὰ μάθωμεν. Πήγαινε, κόρη μου, καὶ ἔσο ἡσυχος. Ἡ μῆτηρ σου ἀγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς τιμῆς σου.

Ἡ Μαργαρίτα ἐξῆλθε.

— Ἄ! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Ἡ Μαργαρίτα καὶ ὁ Ἐρρικὸς εἶναι συνεννοημένοι. Ἀλλά, θὰ ὀμιλήσῃ ὁ Μωρεβέλ, καὶ τότε εἶναι ὅμως καλὸν νὰ τοὺς χωρίσωμεν προτίτερα.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα μετέβη εἰς τὰ δώματα τοῦ βασιλέως.

Ὁ Κάρολος συνωμίλει μετὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν. Ἰδὼν δὲ τὴν μῆτέρα του ἐσκυθρόπασε.

— Ἄ! εἶπεν, ὑμεῖς, μῆτέρ μου!

— Καὶ διατί δὲν εἶπετε: ἀκόμη; Ἡ λέξις ἦτο εἰς τὸν νοῦν σας, Κάρολε.

— Ὅ,τι εἶναι εἰς τὸν νοῦν μου ἀνήκει εἰς ἐμέ, δέσποινα, εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἀποτόμως. Τί μὲ θέλετε; Εἶπέτε ταχέως.

— Εἴχετε δίκαιον, υἱέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα εἰς τὸν Κάρολον. Καὶ σεῖς, Ἀλανσῶν, εἴχετε ἄδικον.

— Εἰς τί; ἠρώτησαν ἀμφοτέρω.

— Δὲν ἦτο ὁ Δελαμόλ εἰς τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος ὠχριάσας.

— Καὶ ποῖος ἦτο λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος.

— Ἄν εἰξεύρω ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ τὸ μάθω ὅταν ὁ Μωρεβέλ ὀμιλήσῃ. Ὅθεν ἄς ἀφίσωμεν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἢ ὅποια δὲν θὰ βραδύνη νὰ καθαρῖσθῃ καὶ ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸν Δελαμόλ.

— Ἐ! καὶ τί ἔχετε μετὰ τὸν Δελαμόλ, μῆτέρ μου, ἀφοῦ δὲν ἦτο εἰς τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας;

— Ναί, δὲν ἦτο εἰς τοῦ βασιλέως, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ἦτο ὅμως εἰς τῆς βασιλίσσης.

— Εἰς τῆς βασιλίσσης! εἶπεν ὁ Κάρολος γελάσας σπασμωδικὸν γέλωτα.

— Εἰς τῆς βασιλίσσης! ἐψιθύρισε ὁ Ἀλανσῶν γενόμενος ἀτώχρος ὡς πτώμα.

— Ἀδύνατον! εἶπεν ὁ Κάρολος. Ὁ Γκιζης μοι εἶπεν ὅτι ἀπήντησε τὸ φορεῖον τῆς Μαργαρίτας.

— Αὐτὸ εἶναι, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Ἐχει μίαν οἰκίαν ἐν τῇ πόλει.

— Εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Κώδωτος! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἄ! τοῦτο εἶναι πολὺ! εἶπεν ὁ Ἀλανσῶν βυθίσας τοὺς ὄνυχάς του εἰς τὰς σάρκας τοῦ στήθους του. Καὶ νὰ τὸν συστήσῃ εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον!

— Τότε αὐτὸς ἦτο, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὅστις τὴν νύκτα ταύτην ὑπερησπίσθη καθ' ἡμῶν καὶ μοι ἔρριψεν ἐν ἀργυροῦν ἀγγεῖον κατὰ κεφαλῆς, ὁ ἀθλιος!

— Ναί, ἐπανελάβην ὁ Φραγκίσκος, ὁ ἀθλιος!

— Ἐχετε δίκαιον, τέκνα μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα χωρὶς νὰ φανῇ ἐννοήσασα τὰ διάφορα αἰσθήματα, ἀτινα ὄθουν ἕκαστον τῶν υἱῶν της. Ἐχετε δίκαιον, διότι μίαν ἀδιακρισίαν τοῦ εὐπατρίδου ἐκείνου δύναται νὰ προξενήσῃ μέγα σκάνδαλον, ν' ἀπολέσῃ μίαν κόρην τῆς Γαλλίας! Μίαν στιγμή μῆθις ἀρκεῖ εἰς τοῦτο.

— Ἡ ματαιοδοξία, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Κάρολος. Καὶ ὅμως ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ προστρέξωμεν εἰς τὰ δικαστήρια, ἐκτὸς ἂν ὁ Ἐρρικέττος συγκατατεθῇ νὰ προσάξῃ τὴν μήνυσιν.

— Τέκνον μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, θεῖσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ βασιλέως, ὅπως προσελύσῃ ἅπασαν αὐτοῦ τὴν προσοχὴν. Ὑπάρχει ἐγκλημα καὶ δυνατόν νὰ προκύψῃ σκάνδαλον. Ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα κατὰ τῆς βασιλικῆς μεγαλειότητος ἐγκλήματα δὲν τιμωροῦνται ὑπὸ δικαστῶν καὶ δημίων. Ἄν εἴσθε ἀπλοὶ εὐπατρίδαι, οὐδὲν εἶχον νὰ σας διδάξω, διότι καὶ οἱ δύο εἴσθε ἀνδρεῖοι. Ἄλλ' εἴσθε ἡγεμόνες καὶ δὲν δύνασθε νὰ διαστυρώσῃτε τὰ ζῆφρα μεθ' ἐνὸς ἐπαρχιώτου εὐγενοῦς. Προσπαθήσατε νὰ ἐκδικηθῆτε ὡς ἡγεμόνες.

— Μὰ ὅλους τοὺς διαβόλους! ἔχετε δίκαιον, μῆτέρ μου, καὶ θὰ σκεφθῶ, εἶπεν ὁ Κάρολος.

— Θὰ σας βοηθήσω, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, λύσασα τὴν ἐν εἰδει σχοινοῦ μεταξίνην ζώνην της, ἀποσύρομαι, ἀλλὰ σας ἀφίνω τοῦτο ὡς ἀντιπρόσωπόν μου.

Καὶ ἔρριψε τὴν ζώνην εἰς τοὺς πόδας τῶν υἱῶν τῆς.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Κάρολος. Ἐννοῶ.

— Ἡ ζώνη αὐτῆ... εἶπεν ὁ Ἀλανσὼν λαβὼν αὐτήν.

— Εἶναι ἡ τιμωρία καὶ ἡ ἀφασία. εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα θριαμβεύουσα. Μόνον, προσέθετο, δὲν θὰ ἦτο κακὸν νὰ συνεννοηθῆτε περὶ τούτου καὶ μετὰ τοῦ Ἑρρίκου. Καὶ ἐξῆλθε.

— Εἰς τὴν πίστιν μου! εἶπεν ὁ Ἀλανσὼν, τοῦτο εἶναι εὐκολόν... καὶ ὅταν ὁ Ἑρρίκος μάθῃ ὅτι ἡ σύζυγός του τὸν προδίδῃ... Ὡστε, προσέθετο στραφεὶς πρὸς τὸν βασιλέα, παραδέχεσθε τὴν γνώμην τῆς μητρὸς μας;

— Ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, εἶπεν ὁ Κάρολος, μὴ ὑποπτεύων ὅτι οὕτω ἐθύθιζε τὸ ἐγχειρίδιον ἄχρι λαβῆς εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀδελφοῦ του. Τοῦτο θὰ λυπήσῃ τὴν Μαργαρίταν, ἀλλὰ θὰ χαροποιήσῃ τὸν Ἑρρικέττον.

Εἶτα προσκαλέσας ἀξιωματικὸν τινα τῶν φρουρῶν τοῦ τὸν διέταξε νὰ εἰπῇ εἰς τὸν Ἑρρίκον ὅτι τὸν περιμένει. Ἄλλ' αἶφνης μετανοήσας:

— Ὅχι, εἶπεν. Πηγάζω ὁ ἴδιος. Σὺ δέ, Ἀλανσὼν, εἰδοποίησον τὸν Ἀνζιῶν καὶ τὸν Γκιζης.

Καὶ ἐξεθῶν τῶν δωμάτων τοῦ ἀνήλθε τὴν μικρὰν ἐλικοειδῆ κλίμακα, ἥτις ἔφερον εἰς τὸ δευτέρον πάτωμα, καὶ ἔληγεν εἰς τὴν θύραν τῶν δωμάτων τοῦ Ἑρρίκου.

ΔΘ'

ΣΧΕΔΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

Ὁ Ἑρρίκος ἐξεθῶν τῶν δωμάτων τοῦ βασιλέως ἔδραμεν εἰς τῆς κυρίας Σώθης, ἔνθα εὗρε τὸν Ὀρθωνά ἀναλκχόντα ἐντελῶς ἐκ τῆς λιποθυμίας του. Παρακάλεσε δὲ τὴν Καρλότταν νὰ κρατήσῃ αὐτὸν κεκρυμμένον, ἄχρις οὐ ἤθελε λάβει εἰδήσεις περὶ τοῦ κ. Δεμουῦ! Εἶτα ἐπανῆλθεν εἰς τὰ δώματά του καὶ ἤρξατο φιλοσοφῶν ἐπὶ τῶν γενομένων, ὅτε ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ εἰσῆλθεν ὁ βασιλεὺς Κάρολος.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος καὶ ἔδραμεν εἰς προὔπαντησίν του.

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος... Μὰ τὴν ἀλήθειαν, Ἑρρικέττο, εἶσαι ἀξιόλογος νέος καὶ αἰσθάνομαι ὅτι κάθε ἡμέραν σὲ ἀγαπῶ περισσότερον. Ἀλλὰ ἔχεις ἐν ἐλάττωμα.

— Ποῖον;

— Ἐνῶ ἔχεις τόσῳ καλοὺς ὀφθαλμούς, δὲν βλέπεις καλὰ.

— Μπᾶ! μὴ εἶμαι μύωψ, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῶ;

— Κάτι τι χειρότερον, Ἑρρικέττο, εἶσαι τυφλός.

— Ἀλήθεια! Ἀλλὰ μὴ τοῦτο μοῦ συμβαίνει ὅταν κλείω τοὺς ὀφθαλμούς;

— Μάλιστα! εἶσαι ἀξίος νὰ τὸ κάμης ὅπως δῆποτε ἐγὼ θὰ σοῦ τοὺς ἀνοίξω.

— Ὁ Θεὸς εἶπε: Γεννηθήτω φῶς καὶ ἐγένετο φῶς. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἀντιπροσωπεύει τὸν Θεὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ὅθεν δύναται νὰ τὸ πράξῃ. Ἀκούω.

— Ὅταν ὁ Γκιζης εἶπε χθὲς τὸ ἐσπέ-

ρας ὅτι ἡ σύζυγός σου διήλθε συνοδευομένη ἀπὸ ἓνα κομψοῦμενον, δὲν ἠθέλησες νὰ τὸ πιστεύσῃς!

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, καὶ πῶς θέλει ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ ἀδελφή τῆς ἔκαμε τοιαύτην ἀσυνεσίαν;

— Ὅταν σοῦ εἶπεν ὅτι ἡ σύζυγός σου μετέβη χθὲς τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν ὁδὸν Κώδωρος, δὲν ἠθέλησες νὰ τὸ πιστεύσῃς!

— Καὶ πῶς ἠδυνάμην νὰ ὑποθέσω, βασιλεῦ, ὅτι μία θυγάτηρ τῆς Γαλλίας διακινδυνεύει δημοσίᾳ τὴν ὑπόληψίν τῆς;

— Ὅταν ἐπολιορκήσαμεν τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Κώδωρος, καὶ ἐγὼ ἔλαβον ἐν ἀρμυρῶν ἀγγεῖον ἐπὶ τοῦ ὤμου, ὁ Ἀλανσὼν μίαν κομπόσταν πορτοκαλλίων κατὰ κεφαλήν, καὶ ὁ Γκιζης ἓνα μὴρὸν ἀγριοχοίρου κατὰ πρόσωπον, εἶδες δύο γυναίκας καὶ δύο ἄνδρας;

— Ἐγὼ οὐδὲν εἶδα, βασιλεῦ. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης πρέπει νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι εἶχον μείνει ὀπίσω κρατῶν τὸν θυρωρὸν.

— Ναί, ἀλλὰ εἶδον ἐγὼ!

— Ἀποῦ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εἶδε, τότε τὸ πρᾶγμα ἀλλάσσει.

— Δηλαδή, εἶδον δύο γυναίκας καὶ δύο ἄνδρας. Τώρα δὲ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ μία τῶν γυναικῶν ἐκείνων ἦτο ἡ Μαργῶ καὶ ὁ εἰς τῶν ἀνδρῶν ὁ Δελαμόλ.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ἂν ὁ Δελαμόλ ἦτο εἰς τὴν ὁδὸν Κώδωρος, δὲν ἦτο ἐδῶ.

— Ὅχι, δὲν ἦτο ἐδῶ. Ἀλλὰ, δὲν πρόκειται τώρα περὶ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐδῶ. Αὐτὸν θὰ τὸν μάθωμεν ὅταν ὁ ἀνόητος ἐκεῖνος Μωρεβέλ ὀμιλήσῃ, ἢ δυνήθῃ νὰ γράψῃ. Πρόκειται περὶ τῆς Μαργῶς, ἡ ὁποία σὲ ἀπατᾷ.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Μὴ πιστεύετε εἰς τὰς κακολογίας.

— Ὅταν σοῦ ἔλεγα ὅτι εἶσαι μύωψ, ὅτι εἶσαι τυφλός, δὲν μοῦ ἐπίστευες. Ἀλλὰ δὲν θὰ μοῦ πιστεύσῃς καὶ μίαν φοράν, πεισματῶδη! Σοῦ λέγω ὅτι ἡ Μαργῶ σὲ ἀπατᾷ καὶ ὅτι ταύτην τὴν νύκτα θὰ πνίξωμεν τὸν ἐραστὴν τῆς.

Ὁ Ἑρρίκος ἀνεπήδησε καὶ παρετήρησε τὸν γυναικάδελφόν του ἐκθαμβός.

— Ὁμολόγησε, Ἑρρίκε, ὅτι δὲν δυσαρρετῆσαι ἐνδομύχως. Ἡ Μαργῶ θὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ τόσῳ τὸ χειρότερον δι' αὐτήν. Δὲν θέλω νὰ σὲ καθιστῶσι δυστυχῆ, ἐγὼ. Ἄν ὁ δοῦξ τοῦ Ἀνζιῶν ἀπατᾷ τὸν Κοנדέ, ἀδιάφορον. Ὁ Κοנדέ εἶναι ἐχθρὸς μου, ἀλλὰ σὺ εἶσαι ἀδελφός μου. Εἶσαι κάτι περισσότερον ἀπὸ ἀδελφός μου, εἶσαι φίλος μου.

— Ἀλλὰ, βασιλεῦ...

— Δὲν θέλω νὰ σὲ ἐνοχλοῦν, δὲν θέλω νὰ σὲ χλευάζουν. Ἀρκεῖ. Σὲ ἠπάτησαν, Ἑρρικέττο. Τοῦτο δύναται νὰ συμβῇ εἰς ὅλους. Ἀλλὰ σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι θὰ λάβῃς περιφανῆ ἰκανοποίησιν, καὶ αὔριον θὰ λέγουν: Φαίνεται ὅτι ὁ βασιλεὺς Κάρολος ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφόν του Ἑρρικέττο, διότι τὴν νύκτα ταύτην διέταξε καὶ ἐπνίξαν τὸν Δελαμόλ.

— Ἄς ἴδωμεν, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀποφασισμένον;...

— Ἀποφασισμένον. Ὁ κομψοῦμενος δὲν θὰ παραπονεθῇ. Τὴν ἀπόφασιν θὰ ἐκτελέσωμεν. ἐγὼ, ὁ Ἀνζιῶν, ὁ Ἀλανσὼν καὶ ὁ Γκιζης, ἦτοι: εἰς βασιλεῦς, δύο υἱοὶ τῆς Γαλλίας καὶ εἰς πρίγκηψ, χωρὶς νὰ ἀριθμῶμεν καὶ σέ.

— Πῶς, χωρὶς νὰ μὲ ἀριθμῆσετε;

— Ναί, διότι θὰ ἦσαι καὶ σύ.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ἡ ἀγαθότης σας μὲ καταπλήσσει. Ἀλλὰ, πῶς γνωρίζετε;

— Φαίνεται ὅτι ὁ κατεργάρας ἐκαυχῆθη. Πηγαινὶ εἰς αὐτήν πότε εἰς τὸ Λουβρον, πότε εἰς τὴν ὁδὸν Κώδωρος. Στιχοῦργαυν μαζῶ. Ἦθελα νὰ ἰδῶ τοὺς στίχους αὐτοῦ τοῦ κομψοῦμένου. Συνθέτουν εἰδύλλια. Ὁμιλοῦσι περὶ Βίανος καὶ Μόσχου καὶ τὰ παρόμοια...

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, σκεφθεῖς...

— Τί;

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν δὲν δύναμαι νὰ λάβω μέρος ἐγὼ, διότι τοῦτο θὰ ἦτο ἄτοπον, ὡς τοῦλάχιστον νομίζω. Ἐνδιαφερόμαι λίαν ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ, ὥστε ἡ ἀνάμιξις μου θὰ ἐκληφθῇ ὡς θηριωδία. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐκδικεῖ τὴν τιμὴν τῆς ἀδελφῆς τῆς κατὰ καυχησιολόγου, ὁ ὁποῖος ἐσυκοφάντησε τὴν σύζυγόν μου. Οὐδέντουτου ἀπλοῦσερον, καὶ ἡ Μαργαρίτα, ἡ ὁποία ὡς ἐγὼ ἰσχυρίζομαι εἶναι ἀθῶα, δὲν ἀτιμάζεται ἐκ τούτου. Ἀλλ' ἂν ἐγὼ ἀναμιχθῶ, τὸ πρᾶγμα ἀλλάσσει. Ἡ δικαιοσύνη τότε μεταβάλλεται εἰς ἐκδίκησιν. Δὲν εἶναι πλέον ἐκτέλεσις, εἶναι δολοφονία. Ἡ σύζυγός μου δὲν ἐσυκοφαντήθη, καθίσταται ἐνοχος.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, Ἑρρίκε, ὀμιλεῖς ὡς Χρυσόστομος, καὶ πρὸ ὀλίγου ἔτι τὸ ἔλεγα εἰς τὴν μητέρα μου, ὅτι εἶσαι ἔξυπνος διάβολος.

Καὶ ὁ Κάρολος παρετήρησε μετ' εὐαρεσκείας τὸν γαμβρόν του, ὅστις ὑπεκλήθη ὅπως ἀπαντήσῃ εἰς τὸ φιλοφρόνημα.

— Καὶ ὅμως, εἶσαι εὐχαριστημένος νὰ σὲ ἀπαλλάξωμεν τοῦ κομψοῦμένου ἐκείνου;

— Πᾶν ὅ, τι πράξει ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εἶναι καλῶς πεπραγμένον.

— Καλὰ, καλὰ. Ἀφισο λοιπὸν καὶ ἐγὼ τὰ καταφέρνω. Ἐσο ἡσυχος, καὶ ἡ δουλειά σου δὲν θὰ γείνη κακὰ.

— Ἐχω πεποιθήσιν εἰς ὑμᾶς, βασιλεῦ.

— Ἀλλὰ κατὰ ποίαν ὥραν πηγαινὶ συνήθως εἰς τῆς συζύγου σου;

— Κατὰ τὰς ἑννέα τῆς ἐσπέρας.

— Καὶ ἐξέρχεται;

— Πρὶν ἢ μετὰ ἐγὼ, διότι ποτὲ δὲν τὸν εὐρίσκω.

— Κατὰ;...

— Κατὰ τὰς ἑνδεκα.

— Καλὰ. Ἀποφῆ πηγαινὶ τὰ μεσάνυκτα. Ἡ δουλειά θὰ ἦναι τελειωμένη.

Καὶ ὁ Κάρολος σφίγγας τὴν χεῖρα τοῦ Ἑρρίκου καὶ ἐπαναλαβὼν τὰς διαβεβαιώσεις τῆς πρὸς αὐτὸν φιλικίας του, ἐξῆλθε συρίζων τὸ ἀγαπητὸν αὐτῶ κυνηγετικὸν ἄσμα.

— Ῥαδιουργία τῆς βασιλομήτορος! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, βλέπων τὸν Κάρολον ἀ-

περχόμενον. Θέλει και κλά να μάς κάμη να τὰ χαλάσωμεν ἐγὼ και ἡ Μαργαρίτα, ἔν τὸσφ' ἐξίριετον ἀνδρόγυνον!

Και ἤρχισε νὰ γελᾷ, ὡς ἐγέλα ὅτε ἦτο βέβαιος ὅτι δὲν τὸν ἔβλεπε κανείς.

Κατὰ τὴν ἐβδόμην τῆς ἐσπέρας ὁ Δελαμούλ μετέβη εἰς τῆς βασιλίσσης. Ἐν τῷ διαδρόμῳ ἀπήντησε τὸν δοῦκα τὸν Ἀλανσών.

— Ἄ! εἴθε σεῖς, κύριε Δελαμούλ; εἶπεν ὁ δοῦξ.

— Ναί, δέσποτα, ἀπήντησεν ὁ Δελαμούλ ὑποκλιθεὶς μετὰ σεβασμοῦ.

— Ἐξέρχεσθε τοῦ Λούβρου;

— Ὁχι. Ὑψηλότατε. Μεταβαίνω ὅπως προσφέρω τὰ σεβάσματά μου εἰς τὴν βασιλισσάν τῆς Ναβάρρας.

— Κατὰ ποῖαν ὥραν θὰ ἐξέλθετε ἐκ τῆς βασιλίσσης, κύριε Δελαμούλ;

— Ἐχει νὰ με διατάξῃ τι ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης;

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὄχι. Ἄλλ' ἤθελα νὰ σᾶς ὁμιλήσω βραδύτερον.

— Κατὰ ποῖαν ὥραν;

— Ἀλλά, ἀπὸ τῶν ἐννέα μέχρι τῶν δέκα.

— Θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιασθῶ κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν εἰς τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα.

— Καλὰ βασιζομαι ἐφ' ὑμῶν.

Ὁ Δελαμούλ ὑποκλιθεὶς ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ λέγων:

— Αὐτὸς ὁ δοῦξ κατὰ τινὰς στιγμὰς εἶναι ὠχρὸς ὡς πτώμα. Παράδοξον!

Και ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς βασιλίσσης. Ἡ Γιλάννη, ἥτις φαίνεται τὸν περιέμενε, ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Μαργαρίτας.

Ἡ βασιλίσσα ἔγραφεν ἔχουσα ἓνα τόμον τοῦ Ἰσοκράτους ἐνώπιόν της. Ἐνευσε δὲ εἰς τὸν Δελαμούλ νὰ περιμείνῃ ὅπως τελειώσῃ τὴν παράγραφον. Τελειώσασα, ἔριψε τὴν γραφίδα καὶ τὸν προσεκάλεσε νὰ καθήσῃ πλησίον της.

Ὁ Δελαμούλ ἠκτινοβόλει ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Ἑλληνικά! ἀνέκραξε, ρίψας τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ βιβλίου. Δημηγορία τοῦ Ἰσοκράτους! Τί τὸν θέλετε; Καὶ ἐπὶ τοῦ χάρτου τούτου λατινικά: Ad Sarmatiae legatos reginae Margaritae concio! Λοιπὸν θὰ ὁμιλήσετε πρὸς τοὺς βαρβάρους ἐκείνους λατινιστί;

— Εἶναι ἀνάγκη, διότι ἀγνοοῦν τὴν γαλλικὴν.

— Ἀλλά, πῶς θὰ κάμετε τὴν ἀπάντησιν πρὶν ἢ ἰδῆτε τὴν προσφώνησιν.

— Ἄλλη τις ἴσως μᾶλλον ἐμοῦ ἐρωτότροπος θὰ σᾶς ἔκαμνε νὰ πιστεύετε ὅτι αὐτοσχεδιάζει. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀπατῶ, Ὑάκινθέ μου. Μοὶ ἀνεκοίνωσαν ἐκ τῶν προτέρων τὴν προσφώνησιν καὶ οὕτως, ἐτοιμάζω τὴν ἀπάντησιν.

— Καὶ θὰ ἔλθουν ταχέως οἱ πρεσβευταὶ οὗτοι;

— Κᾶτι τι καλλίτερον, ἦλθον ἤδη ταύτην τὴν πρωίαν.

— Καὶ οὐδεὶς τὸ εἰξεύρει;

— Ἦλθον ἀνεπισήμως. Ἡ ἐπίσημος εἴσοδος ἀνεβλήθη διὰ μεθῴριον, νομίζω.

Ἄλλως τε θὰ ἰδῆτε ὅτι αὐτὸ τὸ ὅποιον ἔκκμη ἔχει πολὺ τὸ κικερώνιον, προσέθετο μετ' αὐταρσεκείας μετεχούσης καὶ σχολαστικότητος. Ἄλλ' ἄς ἀρίσωμεν τὰς μικρολογίας ταύτας. Ἄς ὁμιλήσωμεν δὲ δι' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σᾶς συνέβη.

— Εἰς ἐμέ;

— Ναί.

— Καὶ τί μοὶ συνέβη;

— Ἐλα δά, μὴ κάμνετε τὸν γενναῖον. Σᾶς εὐρίσκω ὀλίγον ὠχρὸν.

— Τότε θὰ ἐκοιμήθην πολὺ, καὶ ὁμολογῶ ταπεινῶς τὸ ἔγκλημά μου.

— Ἐλα δά; μὴ κυχνησιολογίας. Τὰ εἰξεύρω ὅλα.

— Τότε, λάβετε τὴν κλωσύνην νὰ τὰ εἰπῆτε καὶ εἰς ἐμέ, μαργαριταράκι μου, διότι ἐγὼ οὐδὲν εἰξεύρω.

— Ἐλα, ἀπαντήσατέ μοι εἰλικρινῶς, τί σᾶς εἶπεν ἡ βασιλομήτωρ;

— Ἡ βασιλομήτωρ, εἰς ἐμέ! καὶ εἶχε λοιπὸν νὰ μοὶ εἰπῇ τι;

— Πῶς! δὲν τὴν εἶδετε;

— Ὁχι.

— Καὶ τὸν βασιλέα Κάρολον;

— Οὔτε.

— Καὶ τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας;

— Οὔτε.

— Ἀλλὰ τὸν δοῦκα τοῦ Ἀλανσών;

— Τὸν συνήντησα ταύτην τὴν στιγμὴν εἰς τὸν διαδρόμον.

[Ἐπειτα συνέχισα].

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἴδι προηγουμένου φύλλον).

Ἀπελπισθεῖσα ὅτι οὐδὲν ἐμάνθκνεν ἐκ τοῦ μέρους τούτου ἡ Γκιούλ, συγκατένευσε νὰ συνοδεύσῃ τὰς δούλας εἰς τὸ μπουστάνι (λαχανόκηπον ἢ πεπονόκηπον) ὅπου ἔμελλον νὰ προγευματίσωσιν ἓν τινι τερπνοτάτῳ κρισκίῳ.

Ἡ Φατμὰ ἠκολούθει τὰς κόρας στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τῆς Ναζίκ.

— Θὰ σᾶς κάμω κ' ἐγὼ μὴν ἐρώτησι, Χανούμ-ἐφέντη, εἶπεν αἰφνης ἡ τροφός. Τώρα πού φαίνεται πῶς βλέπετε μὲ ὀλιγώτερη ἀνησυχία τὴν Γκιούλ-Χανούμ νὰ μένῃ ἔς τὴν Προῦσα, ἔμπορεῖς νὰ μοῦ πῆς ποῖος ἦταν ἐκεῖνος ὁ μέγας κίνδυνος, πού ἔτροχε;

— Θέλεις καὶ καλὰ νὰ τὸ μαθῆς, παρραμάν; εἶπεν ἡ γραῖα, τῆς ὁποίας τὸ ὑπεροπτικὸν βλέμμα ἀπεσβόλωσε τὴν Ἀρμένισσαν· λοιπὸν θὰ σοῦ τὸ πῶ διὰ νὰ προσέχῃς καὶ νὰ προφυλάττῃς τὴν κυρίαν σου ὅταν θὰ ἦναι εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν... Γνωρίζεις τίποτε δεσποτικώτερον, τρομερώτερον καὶ πλεῖο ἐφήμερον ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἐνὸς σουλτάνου; Δὲν γνωρίζεις ὅτι αἱ σουλτάναι εἶναι γίλιας φοραῖς πλέον ἀξιολύπηταις ἀπὸ ταῖς ταπεινότεραις κόραις τοῦ λαοῦ;...

— Τὸ γνωρίζω....

— Αἱ σουλτάναι δὲν ἔχουσιν πλέον οὔτε ἐλευθερίαν, οὔτε εὐτυχίαν. Καθὼς εἶναι κλεισμένοι μέσα εἰς τὸ σερίϊ, καὶ τὰς φυλάττουν μὲ ζηλοτυπίαν, ἢ πολυτέλεια,

μὲ τὴν ὁποίαν περιβάλλονται κάμνει νὰ φαίνεται περισσώτερον ἢ δυστυχία των. Λοιπὸν τέτοια τύχη, πού κάμνιμα Τούρκισσα δὲν ἐπιθυμεῖ, περιμένει τὴν Γκιούλ-Χανούμ, ἐὰν δὲν τὴν προφυλάξῃς... Ὁ σουλτάνος τὴν εἶδε καὶ τὴν ἐρωτεύθηκε...

— Ὁ σουλτάνος!... ἐτραύλισεν ἡ τροφός ἐκλυτος... Αὐτὸς λοιπὸν ἦλθεν εἰς Γεδι-Ἀγάτς... Ναί, ἂν καὶ ἦταν σκοτεινὰ, ὅταν μ' ἐπλησίασε γὰρ νὰ με περιποιηθῇ, μοῦ ὄφνηκε πρὸς τὸν ἐγνώρισσα...

— Σιώπα! εἶπεν ἡ Φατμὰ σφίγγουσα τὸν βραχίονα τῆς Ναζίκ καὶ σταματῶσα αὐτὴν.. ἄς μὴ καταλάβῃ ποτὲ ἡ Γκιούλ-Χανούμ, ὅτι ὁ σουλτάν Ἀβδούλ - Μετζιτ τὴν λατρεῖ...

— Ὁχι, δὲν θὰ τὸ μάθῃ... τοῦλάχιστον ἀπ' τὸ στόμα μου, ἐψιθύρισεν ἡ τροφός ἐντρομος. Βαῖ, βαῖ! πῶς ὁ παδισάχ μας νὰ αἰσθανθῇ τέτοιαν ἀγάπη, πού δὲν εἶδε θαρρῶ, ποτὲ τὴν Γκιούλ-Χανούμ.

— Ναί, τὴν εἶδε ἔς τὸ λουτρόν, εἶναι τώρα ὀκτὼ ἡμέραι... Ἦκουσές ποτε νὰ λέγουν ὅτι εἶναι μυστικὰ μακρυνάρια μέσα εἰς τὸ Χαμαμ;...

— Ἀλλάχ, Ἀλλάχ! λοιπὸν σύ, Φατμὰ, ἔδωκες τοῦ σουλτάνου τὸ κλειδί τοῦ καταραμένου ἐκείνου φεγγίτου;

— Ναί, ἐγὼ, σοῦ τὸ ὁμολογῶ, ἐνόμιζα ὅτι ὁ Μεγαλειότατος θὰ με εἰδοποιούσε διὰ τὴν ἐπίσκεψίν του, κατὰ τὴν συνήθειαν. Ἐγὼ ἤθελα νὰ τοῦ δεῖξω μὲ νέα ἀπ' τῆ Χιὸ σκλάβα πῶχω γὰρ πούλημα... ἔξευρίς δὰ πῶς ἐμεῖς ἄλλη διασκέδασι δὲν ἔχομε παρὰ νὰ μεγαλόνουμε καὶ νὰ πουλοῦμε σκλάβαις· — λοιπὸν ἔξχαφα ὁ σουλτάνος ἔφρασε τὴν στιγμὴν ἐκείνην πού ἡ Γκιούλ ἐμβήκε μέσα ἔς τὸ ἰδρωτήρι... Ἄμποροῦσα ἔγώ, ἢ κκομοῖρα, νὰ τοῦ κλείσω τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου;...

— Λοιπὸν εἶδε τὴν κυρία μου ἔς τὸ λουτρό! Δυστυχία μου! δυστυχία μου! ἀνέκραξεν ἡ Ναζίκ νύσσουσα διὰ τῶν ὀνύχων τὰς παρεῖας της καὶ τύπτουσα τὸ μέτωπον... Καλὰ λοιπὸν λές, Χανούμ ἐφέντη, πρέπει νὰ προσέχωμε νὰ μὴ τὴν ξαναδῇ ὁ πολυχρονεμένος μας παδισάχ...

— Πρὸ ὀλίγου ἔμαθα ἀπ' τὸν Ἀλίμ-Βέη, τὸν κισλάρ-ἀγασή, ὅστις εὐηρεστήθη σήμερον τὸ πρωὶ νὰ μοῦ κάμη ἐπίσκεψιν, ὅτι ὁ σουλτάνος ἐπιστρέφει αὐρίον ἔς τὴν Πόλιν.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός!

— Πρὸ πάντων, παρραμάν, νάχῃς τὸ νοῦ σου· κύτταζε νὰ μὴ μάθῃ ἡ Γκιούλ τὰ αἰσθήματα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος! Κᾶποτε ἡ νέαις εἶναι πολὺ παράξεναις...

— Ὁχι, ὄχι, δὲ θὰ μάθῃ τίποτε. Ἡ Γκιουλίτσα μου νὰ γείνη ἀγαπητικὴ τοῦ σουλτάνου! Κάλλιε νὰ τῆ δῶ νεκρὴ ἔμπροστὰ ἔς τὰ πόδια μου!

Ἐν ᾧ αἱ δύο αὐταὶ γυναῖκες συνωμύλουν οὕτως, αἱ δούλαι καὶ ἡ Γκιούλ ἔτρεχον μετὰ τῶν δεινροστοιχιῶν τοῦ κήπου, ἢ ἐταλαντεύοντο ἐπὶ αἰώρας προσδεδεμένης εἰς παλαιὰν δρῦν. Οὐδὲν χαριέστερον τοῦ νὰ βλέπῃ τις δύο γυναῖκας, νέας καὶ ὠραίας, μὲ πέπλον λευκὸν καὶ ἐπενδύτην κυματῶδη, οἷον φέρουσιν αἱ Ὁθω-

μανίδες, ὄρθας ἐπὶ αἰώρας, ἀπέναντι ἀλλήλων, καὶ πετώσας ὑψηλὰ ἐπὶ τῆς ὑποστηριζούσης αὐτὰς εὐθραύστου σανίδος. Ὁ ἄνεμος εἰσβάλλει εἰς τὸ ποδῆρες τῆς ἐσθῆτός των, ὡσάκτις κλίνουσιν ἵνα ὠθήσῃ τὴν σανίδα ζωηρότερον ἐκβάλλουσι κραυγὰς χαρῆς ὡσάκτις φθάσῃ μέχρι τοῦ πρώτου κλάδου τοῦ δένδρου. Τέρψις ἀφοσιώθη, δι' ἣν τρελλαίνονται αἱ Ὀθωμανίδες.

Αἱ ἐπισκέψεις ἐν τῇ Ἀνατολῇ πικραίνονται ἐνίοτε ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας καὶ πάντοτε σχεδὸν διαρκούσιν ἰκανὰς ὥρας. Μετὰ τὸ πρόγευμα καὶ τὸν ὕπνον, ἡ Φατμὰ-Χανούμ ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ νὰ γευματίσῃ εἰς ἀμπελώνα τινα, ἰδιοκτησίαν αὐτῆς ἐν τοῖς περὶ τῆς Προῦσαν, νὰ ἐπιστρέψῃ δὲ τὴν ἐσπέραν φωτιζόμεναι ὑπὸ πυρῶν φερομένων ὑπὸ τῶν εὐνούχων.

Τὰ ἄσπρα καὶ οἱ χοροὶ κατέλαβον μέρος τῆς ἐσπέρας, ἡ δὲ Γκιουλ-Χανούμ ὡς μουσαφίρισα κατεκαλύφθη δι' ἀνθέων. Ἐπὶ τῆς ὥρας καὶ χρυσῆς κόμης τῆς ἔθεσαν στέφανον ἐκ ῥόδων, περὶ δὲ τοὺς μικροὺς πλοκάμους τῆς ἤρτησαν κλάδους ἰάσμου εὐκάμπτους, τέλος δὲ ὁ λαϊκὸς τῆς περιβλήθη ὑπὸ περιδεραίου οἰνοθήρων, ἐντέχνως τεταγμένων, εἰς δὲ τὴν ζώνην τοῦ ἐκ λευκοῦ τουλιπαρίου ἀντερίου τῆς ἔθεσε λαμπρὰν *daliam*. Οὕτω δὲ κεκοσμημένη ἡ νεανὺς ἦτο ἀξιολάτρευτος θεᾶ. Πέπλος λεπτότατος ἐτέθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς, καὶ ὑπὸ τὸ ἐκ γάλης ἐπανωφόριόν τῆς ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὴν λιγυρὰν ὄσφυν καὶ τὸ ἡμιάνοικτον στήθος τῆς.

Αἱ Ἀνατολίτισσαι, καλύπτονται τὴν μὲν ἡμέραν θρησκευτικώτατα, τὴν δὲ νύκτα ὀλιγωροῦσι τῶν τοιοῦτων προφυλάξεων, διότι αἱ ὁδοὶ εἶναι σκοτειναὶ καὶ οἱ διαβάται σπάνιοι. Τὸ *γιασμάκιον*, μόνον τοὺς ὀφθαλμοὺς καλύπτει, ἀντικαθίσταται ὑπὸ γάλης μεταξίνης, μέχρι τῶν ποδῶν πιπτούσης.

Περὶ δὲ τούτου λέγουσιν ὅτι οἱ ἐρασταὶ περιφέρονται κατὰ προτίμησιν τὴν ἐσπέραν περὶ τὴν κατοικίαν τῆς ἀγαπητῆς των, διότι ἡ νύξ, ἡ περιβάλλουσα τὴν φύσιν ὅλην μὲ πέπλον μέλανα, ἔχει τὸ προνόμιον τοῦ ν' ἀφαίρῃ τὸν τῶν Μουσουλμανίδων.

Τὸ ὑπὸ τῆς Φατμᾶς δοθὲν γεῦμα παρετάθη οὐκ ὀλίγον, — καὶ ὅτε τὸ χαρέμιον, συνοδευόμενον ὑπὸ τῶν εὐνούχων, ἐπανάλαβε τὴν πρὸς τὴν Προῦσαν ἀγούσαν, ἦτο σχεδὸν μεσονύκτιον.

Αἱ ὥραι παρέρχονται ταχέως, ὅ,τι καὶ ἂν εἴπῃ τις, ἐν ταῖς ἡδονικαῖς ἐκδρομαῖς, ταῖς ὑπὸ τῶν Ὀθωμανίδων ὀργανομέναις. Ὅταν χαρέμιόν τι ἐξέλθῃ νὰ γευματίσῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἀκολουθεῖται πάντοτε ὑπὸ παμμεγέθους βωδχαμάξης, περιεχοῦσης δίσκους κεκαλυμμένους ὑπὸ φαγητῶν ὀρεκτικωτάτων, κάνιστρα πεπληρωμένα ὀπωρῶν, προσκεφάλαια, τάπητας, χαρτίνους φανούς, πυροτεχνήματα καὶ μουσικούς. Τὰ ἀργυρὰ σκεῦη, τὰ πινάκια, τὰ χρυσοκέντητα ἀσπρόρουχα, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα μετακομίζονται ἐντελέστατα. Μένουσι δὲ παρὰ τὴν τράπεζαν δύο ὠ-

ρας, ἵνα τιμήσωσι τὸ ἀγροτικόν, πολυτέλεις καὶ ἀφθονον συμπόσιον.

Ἡ εὐωχία, ἣν ἡ Φατμὰ προσήνεγκε τῇ θυγατρὶ τοῦ Σείχ-ούλ-Ἰσλάμ, ἦτο ἀξία τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς γενναιοδωρίας αὐτῆς. Εἰς τὸ τέλος αὐτῆς κατέλιπον τὴν τράπεζαν εἰς τὰς δούλας, αἵτινες ἀκολουθῶς παρέδωκαν αὐτὴν τοῖς πτωχοῖς, οὓς αἱ τοιαῦται ἐκδρομαὶ προσελκύουσιν πάντοτε, καὶ ἐν ταῖς ἀπωτάταις γωνίαις τῆς Ἀσίας, — διότι, φεῖ! πανταχοῦ ὑπάρχουσι πτωχοί. Μετὰ τὸ γεῦμα οἱ μουσικοὶ ἐμελῶν τὰ ἁρμονικώτατα *οιαρκιά*, εἶτα δὲ πυροτέχνημα ἀναφθὲν ὑπὸ τῶν εὐνούχων, ἐξήγειρεν αἴφνης τὰ ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων κοιμώμενα πτηνὰ καὶ ἤρχισαν νὰ κελιδῶσιν, ἐκλαμβάνοντα τὰ βεγγαλικά φῶτα ὡς λάμπιν τῆς αὐγῆς.

Οἱ πυρσοὶ ἀνήφθησαν, τὸ χαρέμιον ἐξεκίνησεν ἐπιστρέφον εἰς Προῦσαν, ἡ δὲ Γκιουλ περικυκλωμένη ὑπὸ τῶν δούλων καὶ ἀκολουθουμένη ὑπὸ πρεσβυτέρων κardinῶν, ἤκουε τοὺς εὐθύμους λόγους, οἵτινες ἐξέφευγον ἀδικαίως ἐκ τοῦ στόματος τῶν τρελλῶν ἐκείνων νεανίδων. Ἐγέλα δὲ καταβάνουσα δρομαίως τὴν ἀγούσαν εἰς τὴν πόλιν, ὑποβασταζομένη ἐκ τῶν βραχιόνων, κατὰ ἀνατολικὴν συνήθειαν, ὑπὸ δύο δούλων, δύο μελαγχροινῶν Αἰγυπτίων, ῥαδινῶν καὶ εὐστρόφων, χρυσοχρῶων, μὲ χεῖλην κόκκινα, ἀδιαλείπτως μειδιῶντα.

— Ἀἰσά! ἐφώναξεν αἴφνης εὐχρῶς τις φωνή, ἀποτεινομένη εἰς τὰς Αἰγυπτίας, τραγῶδησον ἐκείνην τὴν νέαν μελωδίαν, ἣτις, ὡς λέγουσι, συνετέθη δι' αὐτὴν.

— Δι' ἐμέ; εἶπεν ἡ Γκιουλ τετραγαμμένη.

— Ἀ! ἤξεύρω, εἶπεν ἡ Ἀἰσά, τὸ τραγοῦδι τῆς Ἀρικήτου;

Καὶ ἐμελῆ περιπατοῦσα μὲ φωνὴν καθρωτάτην τὸ ἄσμα, ὅπερ εἶχε συνθέσει ὁ Φαῖδ-Βέης ἐν Ἀλέμ-Δάγ:

Ὁρῖα Γκιουλ, διὰτὶ ἀνίκητόν σε κρίνου... .

Ἡ νεανὺς ἠκροάσθη μετὰ πυρετώδους προσοχῆς τὴν περιπαθῆ ταύτην καὶ περίλυπον ἐνταῦτ' μελωδίαν. Οἱμοὶ! δὲν ἦτο προφητεία τάχιστα ἐκπληρωθεῖσα!...

... ὅτι δύναισι νὰ λέγηται τῶν τροπαιοῦχων ἴση;

Πόσον δίκαιον εἶχεν ὁ ποιητὴς νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι ἡ ἀδιάφορος ἐκείνη καρδία δὲν ἤθελε βραδύνει ν' ἀνοιχθῇ!... Ἀνίκητος! Βεβαίως δὲν ἦτο πλέον ἀνίκητος...

— Τίς ἔγραψε τὸ ποίημα τούτου; Τίς ἐσύνθεσεν αὐτὴν τὴν θελκτικωτάτην μουσικὴν; ἠρώτησεν ἡ Γκιουλ-Χανούμ σταθεῖσα καὶ ἐρωτώσα μὲ βλέμμα ἀνήσυχον τὰ περὶ κῦτὴν γλυκῆ πρόσωπα.

— Κάνενας πού σ' ἀγαπᾷ βέβαια, Χανούμ-ἐφέντη! Κάνενας ἀπ' ἐκείνους τοὺς ἀπελπισμένους ἐραστάς, πού ἔχεις τόσους ἔς τὴν Πόλιν!...

— Ὡ ναί, μ' ἀγαπᾷ, τὸ αἰσθάνομαι, διότι οἱ λόγοι μὲ φλογίζουσιν, εἶπε μὲ συγκίνησιν. — Ἀἰσά, ἐπανάλαβε αὐτὸ τὸ τραγοῦδι, θέλω νὰ τὰκούσω, θέλω κ' ἐγὼ νὰ το τραγῶδῶ. Βαλλὰχί, ἐκεῖνος πού τῶκαμε, εἶναι ἀξίος τοιαύτης εὐνοίας!

Ἐπῆλθεν ἐλαφρὸν ψιθύρισμα μεταξύ τῶν δούλων, ὅτε ἡ Γκιουλ-Χανούμ, ἡ ὑπερή-

φρανος Μουσουλμάν, ἡ τόσον σοβαρὰ καὶ προφυλακτικὴ, ἐτόλμησεν οὕτω νὰ ἐκφράσῃ τὴν συμπαθειάν της πρὸς ἀγνωστὸν τινα.

— Ἐπανάλαβε αὐτὴν τὴν μελωδίαν Ἀἰσά, εἶπε καὶ ἡ Φατμὰ προσελθούσα. Ὅσον διὰ τὸν ποιητὴν, τοῦ ὁποίου θέλεις νὰ μάθῃς τὸ ὄνομα, προσφιλῆς μοι Γκιουλ, ὀνομάζεται Φαῖδ, καὶ εἶναι κλειδοῦχος τοῦ σουλτάνου, ταύτην δὲ τὴν στιγμὴν εὐρίσκεται ἐδῶ ἔς τὴν Προῦσαν.

Ἡ Γκιουλ ἐπνίξε κραυγὴν ἐκπλήξεως. Ἀλλά, συνελθούσα παράυτα καὶ ἐξακολουθούσα τὴν πορείαν της ὑποβασταζομένη ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, ὑπεμελώδησε μετ' αὐτῶν τὴν μελωδίαν, ἣν ἤθελε νὰ μάθῃ...

— Ἴσως αὐτὸς εἶναι, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, ὁ μυστηριώδης σωτήρ μου.

[Ἐπεται συνέχεια]

K.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν, αἵτινες ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἀναστατοῦσι σήμερον τὴν Ἑλλάδα, δημοσιεύομεν τὸν Ἑκλεκτὸν τοῦ Λαοῦ, χαριστάτην καὶ πιστὴν εἰκόνα, γραφεῖσαν ἄλλοτε ἐν παρομοίαις περιστάσεσιν ὑπὸ τοῦ χαριτογράφου κ. Δημητρίου Γρ. Καμπούρογλου, τοῦ νῦν διευθυντοῦ τῆς ἀγαπητῆς «Ἐβδομάδος». Ὁ κ. Καμπούρογλος εἶνε ἂν οὐχὶ ὁ μόνος, ὁ πρῶτος ὅμως τῶν γραψάντων εἰς τὸν ἀπὸ τοῦ συγχρόνου ἀθηναικοῦ βίου, τὰ δὲ ἔργα του, ἅτινα διακρίνει χάρις, ὕψος καὶ ἀληθὴ περιγραφῆς ἔπαφίω; ἐξετιμήθησαν καὶ εὐχρηστέσταν τοὺς ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ τύπου καὶ τῶν ἰδίων του δημοσιευμάτων.

Ὁ ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ ζωγραφιζόμενος τύπος τοῦ ὑποψηφίου Ζαφειράκη, βεβαίως δὲν θά φανῇ πανταστικός εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας; ἐλπίζομεν μάλιστα ὅτι οἱ πλεῖστοι, εἰς πολλὰ μέρη τῆς περιγραφῆς, ὅτι μειδιάσων ἀναμνησκόμενοι γινώσκον τινα ὄν πολ- λάκις θ' ἀπῆλθον ἐν τῷ πραγματικῷ βίῳ τῆς τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Σ. τ. Δ.

Ο ΕΚΛΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ὑπὸ Δημητρίου Γρ. Καμπούρογλου.

Α'

Οὐδὲν οὐράνιον φαινόμενον προεμήνυσε τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἐμφάνισιν, τοῦ μικροῦ Δράκου, πρώτου καρποῦ τῶν γάμων τῆς Ἀσπασίας Σκράντη καὶ τοῦ Σιδέρη Τριάντη.

— Φτηνὰ τὴν γλύτωσα! Ἐξεφώνησεν ἑξάλλος ὁ εὐτυχῆς πατήρ, ἐπὶ τῷ ἀγγέλματι ὅτι ἡ σύζυγός του ἔτεκεν ἄρρεν. — Νὰ λοιπὸν τώρα ὁ καλὸς σου Σιδέρης μπαμπᾶς! ἔχομε καὶ γυιὸ!.. Εὐλογητὸς ὁ Θεός! Ἄν ἔχη φωνὴν τὸν κᾶνω παπᾶ, ἂν ἔχη μυαλὸ τὸν κᾶνω δάσκαλο, ἂν ἔχη καρδίαν τὸν κᾶνω στρατιωτικόν, ἂν δὲν ἔχη — γικτρό, ἂν ἔχη ποδάριον τὸν κᾶνω δικηγόρο, καὶ ἂν μαζὺ μὲ τῶν ποδαριῶν τῆ χάρη εἶναι καὶ λιγάκι καπάτος τὸν κᾶνω πολιτικόν!.. Ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμε θὰ παίρνη κί' ἀπὸ λόγια; θάκούη τῆς συμβουλῆς τοῦ γέρω-Τριάντη;... αἱ! ἂν ἀκούη πάλι, ἂν δὲν ἀκούη κακὸ τοῦ κεφαλιοῦ του θὰ κάμη... τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς τὸν κρατῶ ἴστο μαγαζί.

Ὁ κύριος Σιδέρης Τριάντης ἦτο οἰνοπώλης.

Β'

Ὁ ἀδικηθεὶς ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης ἐθνικὸς ποιητὴς Φαέθων Πηγασιδῆς, τακτικὸς πελάτης τοῦ κύρ-Σιδέρη — εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον τοῦ ὁποίου παρεσκευάζοντο καὶ εὐωδέστατοι μεζέδες — ἐχρησίμευσεν ὡς ἀνάδοχος, ὠνόμασε δὲ τὸν νεαρόν Δράκον Ζέφυρον εἰς τὸν οἰκογενειακὸν ὄμιλον

κύκλον, εἰς ὃν δὲν ἐγένετο μεγάλη χρῆσις τῆς καθαρουσύσης. ὠνομάζετο *Ζαφείρης* καὶ θωπευτικῶς *Ζαφειράκης*.

ὑπὸ τὸ τελευταῖον μάλιστα τοῦτο ὄνομα ὀλίγῳ μετὰ ταῦτα ἦτο πασίγνωστος εἰς ἅπασαν τὴν συνοικίαν, ἣν πολυειδίως καὶ πολυτρόπως ἠνώχλει.

Ὁ Ζαφειράκης ἦτο τὸ φρόνητρον τῶν κατωικιδίων ζῶων. ἐν τῇ καταδιώξει δὲ τῶν γαλῶν ἰδίως ἦτο ἀπαράμιλλος, ἀνκριχώμενος εἰς τὰς μάνδρας, λιθοβολῶν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, πηδῶν ἀπὸ στέγης εἰς στέγην καὶ μὴ φειδόμενος τῶν ταλαιπώρων κεραμιδιῶν, ἅτινα ἀσπλάγχχως διὰ τῶν πηδῶν του κατεμολώπιζε...

I'

Τὰ ἔτη περήρχοντο καὶ ὁ Ζαφειράκης ἐμεγάλωνεν.

Ἐκ νεκρωτάτης ἡλικίας του ἐδείκνυε τὸν διὰ τὴν πολιτικὴν προορισμὸν του. εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον εἶχε κατακτήσει τὴν γενικὴν συμπάθειαν *Ζαφειράκη* ἀπὸ ἴδω, *Ζαφειράκη* ἀπὸ 'κεῖ, καὶ ὁ Ζαφειράκης, πανταχοῦ παρῶν, τοῦ ἐνὸς ἔσφιγγε τὴν χεῖρα, τοῦ ἄλλου ἐθώπευε τὴν ῥάχιν, τὸν τρίτον ἐνηγκαλίζετο, ἐνῶ προσεμεῖδία πρὸς τὸν τέταρτον προσφωνῶν τὸν πέμπτον καὶ ῥίπτων προστατευτικὸν βλέμμα μετὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς πρὸς τὸν ἕκτον...

Κάπου-κάπου δέ, ὡς λέγεται, κατὰ νεκτερινὰς ὥρας, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ πατρὸς του, συνέκρουε καὶ τὸ κύπελλον πρὸς ἀπομεινωμένον τινὰ καὶ ἰδιαιτέρας εὐνοίας πελάτην.

Βλέπων ὁ εὐτυχῆς πατὴρ τὸν ἐνθουσιασμὸν ὃν διηγείρεν ὁ υἱὸς του ἠτένιζεν ὑπερηφάνως τὸν πολιτευτὴν τοῦ μέλλοντος, καὶ «ὦχ! νὰ μοῦ ζήση!» ἀνεφώνει ἰδέως, ἐνῶ *ἔβαζε μὰ ὀκὰ σὰ ὀλα*.

Τοῦ γενικοῦ ὄμως τούτου ἐνθουσιασμοῦ δὲν μετεῖχον καὶ οἱ ἀτυχεῖς διδάσκαλοι του, μάτην καταβάλλοντες ἀρτύτους κόπους, καὶ μάτην ἐπινοοῦντες νέας μεθόδους πρὸς καλλιέργειαν τῆς κεφαλῆς του. ἀξιοσημείωτος δὲ πρὸ πάντων ἦτο ἡ ἀντίφασίς των πρὸς τοὺς ὑποδηματοποιούς καταγοητευμένους μετὰ τὸν Ζαφειράκην, ἀτρόμητον καταναλωτὴν ὑποδημάτων.

Μὲ κόπους, μετὰ τρεχάματα, μετὰ παρακλήσεις, μετὰ πεσκέσια, μετὰ ἀναμίξεις καὶ αὐτῆς τῆς νομοθετικῆς, ἐκτελεστικῆς καὶ δικαστικῆς ἐξουσίας, μόλις κατωρθοῦτο νὰ πηδῇ ὁ Ζαφειράκης ἀπὸ τάξεως εἰς τάξιν. Ὁ κυρ-Τριάντης ὄμως οὐ μόνον δὲν δυσηρεστεῖτο ἐπὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ὑπέθλαπε τοῦ υἱοῦ του τὰς τάσεις, κεκηρυγμένος ἐχθρὸς τυγχάνων τῶν γραμμάτων καὶ τῶν γραμματισμένων, οὗς ἀπὸ κερδίας ἐμίσει, καὶ ἀπὸ τοῦς ὁποίους, κατὰ τὴν φράσιν του, «δὲ βγαίνει τίποτι».

— Ὁ γυῖός μου — ἀπῆντα ὁ κυρ-Τριάντης στερεοτύπως εἰς τοὺς πολεμοῦντας τὰς θεωρίας του διδασκάλους — δὲν εἶναι γιὰ τόσο μικρὰ πράγματα: τί νὰ τὴν κάνη τὴν ὀρθογραφία! οὔτε ψωμί δίνει, οὔτε ὑπόληψι. Κεῖν τῶλεγε μὲν ἄρα καὶ ὁ Μανώλης ὁ μογομαχῆς αὐτὸς ἔκανε τὴν δουλειά του, καὶ ὁ κουμπάρος μου ἀπὸ

κάτω, ὁ νοῦς τοῦ Ζαφειράκη. ἐμουρμούριζε καὶ τοῦ ἠφώναζε «τοῦτο δὲν τὸ γράφουνε ἔτσι, τοῦτο θέλει ἔτσι, ἐκεῖνο ἄλλιως, ἀπάνω τὴν οὐρά, κάτω δὲν ἔξερω τί», ὡς πῶς χάνει τὴν ὑπομονή του καὶ ὁ μαστρο-Μανώλης καὶ τοῦ λέει — γιὰτ' ἠξέυρε πῶς τὸ τζοῦλει λιγὰκι ὁ κουμπάρος — «μπρὲ ἀδερφέ! τί θές καλλίτερα, ὁ οἶνος νὰ ἦναι μετὰ **οε** καὶ νὰ ἦναι *βιδάνω*, ἢ μετὰ **η** καὶ νὰ ἦναι *σώζουμο* ἢ ἀπὸ *στον-πί;*» «Μίλησες ἐσύ; μίλησε καὶ ὁ κουμπάρος... Τ' ἀκούς, κυρ-δάσκαλε; τ' ἀκούω νὰ λές...

Καὶ πρὸ τῆς ἀκαταμαχῆτου ταύτης λογικῆς ὁ διδάσκαλος ἀπεστομοῦτο.

Αἱ τοιαῦται σκηναὶ πολλάκις ἐπανελήθησαν, μέχρις ὅτου ἔληξεν ἐπὶ τέλος τὸ μθητικὸν στάδιον τοῦ Ζαφειράκη, κατωρθῶθη δὲ νὰ κατακτήσῃ ἀπολυτήριον γυμνασίου, μεταβὰς εἰς γυμνάσιον ἀπομακρυσμένης τινὸς ἐπαρχίας, καὶ νὰ γίνῃ φοιτητὴς τῆς Νομικῆς.

Πάντα τὰ πράγματα μετεβλήθησαν ἔκτοτε! Ἡ μεγάλη ἰδέα δὲν ἐψιθυρίζετο πλέον ἐν μυστικισμῷ, ἀλλὰ διεθρῦλετο ἐπίσημως καὶ στεντορεῖα τῇ φωνῇ... Ὁ Ζαφειράκης ἐνεκοιπώθη τὸ πολιτικὸν στάδιον.

Ἡ Ἑλλάς πάντοτε ὑπῆρξε τυχερά.

Ἐπειδὴ ἡ οἰνοπωλικὴ τοῦ πατρὸς ἰδιότης ἔδραπε τὴν ἐπιχείρησιν, ἐπωλήθη τὸ οἰνοπωλεῖον ὅπως ἐστὶ καὶ εἰρίζεται ὁ κυρ-Τριάντης, ὅστις ἔκαμε πλέον τὸν *μεγάλον*, μετήρχετο ἐμπόριον τοῦ ποδαριῶν· οὔτε ἐδέχθη νὰ μεταβῇ ὡς μέλος εἰς τὰς φοβερὰς ἐκείνας συνεδριάσεις τῆς συνεσχίσεως τῶν οἰνοπωλῶν περὶ παρεμποδίσσεως τῆς ἐφαρμογῆς τῆς νεωτέρας φορολογίας. Καὶ ὁ φοιτητὴς Ζαφειράκης — ὅστις δὲν ἦτο δὴ τόσο ἀνόητος νὰ χάνῃ τὸν καιρὸν του εἰς τὸ πανεπιστήμιον — ἐργάζετο δραστηρίως πρὸς ἀπόκτησιν φίλων, δημιουργίαν ἐπιρροῆς καὶ σχηματισμὸν ῥεύματος!

Ἀπὸ πρώτης μέχρις ἐσπέρας μετέβαινε ἀπὸ ὑπουργεῖου εἰς ὑπουργεῖον, ἀπὸ γραφείου εἰς γραφεῖον, ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον καὶ ὑπηρετεῖ, ὡς ἔλεγε, τοὺς συμπολίτας του. Συνεδρίαζεν ἡ ἀνωτάτη ὑγειονομικὴ ἐπιτροπὴ; παρῶν ὁ Ζαφειράκης συνήρχετο στρατολογικὸν συμβούλιον; *μπροστινὸς* ὁ Ζαφειράκης· στρατιώτης ἠθέλεν ἀδειαν; ἀλλ' αἱ ἀδειαι ἀπηγορεύθησαν· ἄλλο μοροπάτι ὁ Ζαφειράκης· τὸν προσεκάλει μάρτυρα εἰς τὸ κακουργοδικεῖον. εἰς τὸ πταισματοδικεῖον *ἔδινε κ' ἔπαιρνε*, ὅταν δὲ ὁ προστατευόμενος δὲν εἶχε νὰ πληρῶσῃ τὸν δικηγόρον του καὶ αὐτὸς κατὰ τύχην δὲν εἶχε *επάγω* του, τότε προσεφώνει ἐπιχαρίτως «*δουλεῦτε καὶ σεῖς, βρε παιδιὰ, γιὰ τὴν νεότητα*», καὶ μετὰ μίαν θωπεῖαν κινήσειε τὸν ἐκπεπληγμένον δικηγόρον. εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον προσεπάθει νὰ ἔχῃ πάντοτε φίλους τοὺς συμπληροῦνται τὸ δικαστήριον δύο δικηγόρους· ἀλλ' ἂν κάποτε εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον ἀπετύχωνε, τοῦ-

το δὲν συνέβαινε εἰς τὸ κακουργοδικεῖον· ἐγνώριζε σχεδὸν ἀπ' ἔξω τὸν κατάλογον τῶν ἐνόρκων τακτικῶν καὶ μὴ παρελάμβανε τοὺς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τακτικούς καὶ ὡς ἄλλος Βιργίλιος τοὺς ὠδήγει εἰς τοὺς σκοτεινοὺς καὶ ὑπογείους θαλάμους περιωνύμου οἰνοπωλείου, ὅπου τοὺς ἀνέμενε πλησιφανῆς τὸ προγονικὸν γκροινβέτσιον.

Ἄλλὰ καὶ εἰς τὰς ἀναστολάς ἦτο μάνα, μένεα δὲ ἔπνεον ὡς ἐκ τούτου ἐναντίον του οἱ τοκογλύφοι· τὰς ἀνακοπὰς πλέον κατ' ἀποφάσεων καὶ βουλευμάτων, τὰς ἀδείας οἰκοδομῶν, καὶ τὰς οἰκοδομὰς ἀνευ ἀδείας, τὰς ἀναφορὰς παντὸς εἶδους, καὶ πάσης κατηγορίας τὰς εἶχε παγκινιδάκι· ἀλλὰ τὸ στρατηγεῖόν του εἶχε στήσει κυρίως εἰς τὴν νομαρχίαν — ἀνεκάθεν ἐλαστικήν καὶ ἐνδοτικήν — ἐκεῖ τὰ ἐβόλευε μὰ *χαρά!*

Δὲν παρήλθε πολὺς χρόνος καὶ ὁ Ζαφειράκης οὐδέποτε ἐξήρχετο τῆς οἰκίας του *κοιλοῦ*· ἱερεῖς, ἀστοί, χωρικοί, στρατιῶται, φουσανελλοφόροι, βρακοφόροι κ.λ. ἀπετέλουν τὴν τερατώδη οὐρανὸν του. Ἡ οὐρὰ αὐτῆ κατελάμβανε πᾶσαν τὴν κλίμακα τῶν δημοσίων καταστημάτων, ἀνέμενε δὲ τοὺς χρησμούς τοῦ Ζαφειράκη εἰσελθόντος εἰς τι γραφεῖον καὶ συνδιαλεγόμενον τίς οἶδε περὶ τίνος... Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ Ζαφειράκης ἐμφανίζεται μειδιῶν, τὰ τμήματα τῆς οὐρᾶς συγκινοῦνται, συνταράσσονται καὶ ἀνορθοῦνται· νεύει πρὸς ἕνα ἐξ αὐτῶν καὶ ὁ εὐτυχῆς πλησιάζει· ὁ Ζαφειράκης στηρίζει ἐλαφρῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ τῷ λέγει ἐμπ.στυτικῶς·

— Δύσκολα, πολὺ δύσκολα τὰ πράγματα... κάποιος κρυφὰ μὰς σκάθει τὸ λάκκο...

— Ὁ ἀτιμος ὁ...

— Σώπα... ἡσύχασε... καὶ θὰ τὰ μάθωμε· πήγαινε τώρα στὴ δουλειά σου, καὶ ἄφησέ με ἑμένα· μὴ σὲ μέλη.

Καὶ τὸ εὐτυχῆς τῆς οὐρᾶς τμήμα ἐπανήρχετο ὀπισθοβατικῶς εἰς τὴν θέσιν του.

Παρόμοιοι σχεδὸν σκηναὶ ἐπανελαμβάνοντο καὶ μετὰ τοὺς λοιπούς, παικιλλόμενοι διὰ νέων πάντοτε ὑπεφυγῶν καὶ *τερτιπίων*, στεφομένων ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν ἀνθρώπων του.

Οὐδεὶς ἐνυμφεῖθη χωρὶς νὰ λάβῃ τὰ συγχαρητήρια τοῦ Ζαφειράκη, οὐδεὶς ἐγένετο πατὴρ χωρὶς ν' ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ τὰ ὠραϊότερα περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ τέκνου του ὄνειρα. Οὐδεὶς διωρίσθη εἰς θέσιν τινὰ χωρὶς νὰ μάθῃ τοῦτο παρὰ τοῦ Ζαφειράκη πρώτου, ἐπισκιάζοντος οὕτω τὸν ἐνεργήσαντα διὰ τὸν διορισμὸν. εἰς τὴν περίστασιν δὲ ταύτην μετεχειρίζετο τοιαύτας ἐκφράσεις, ὥστε ὑπεδείκνυε, χωρὶς νὰ τὸ εἶπη καθαρά, ὅτι καὶ αὐτὸς συνετέλεσεν εἰς τὸν διορισμὸν, κλονίζων οὕτω τὴν εὐγνωμοσύνην. τὴν οφειλομένην ὑπὸ τοῦ διορισθέντος πρὸς τὸν πράγματι διορίσαντα. «*Ε!* τί νὰ γείνη, ἔλεγε, ἂν ἦμουν καὶ ἐγὼ βουλευτὴς θὰ ἔβλεπες· τώρα τί νὰ σοῦ κάμω, ἂν καὶ... ἄς ἦναι, τί νὰ τὰ λέγωμε... σὺ ἔχεις φίλους καὶ φίλους... Ὁ Α. σὲ διώρισε, δὲν λέγω ὄχι, ὅταν τῶμαθ μάλιστα πῶς φέρουν μερικὰς δυ-

σκολίαις ἴπῃα εὐθύς· μού εἶπε καθαρὰ ὁ τμηματάρχης τί τρέχει... ἔξερεις, ὁ τμηματάρχης εἶναι πατρικός μου φίλος... τοῦ ὀπιτιοῦ μας ἀνθρώπος· ὁ, τι θέλουν αὐτοὶ κάνουν σήμερα· τοὺς συχαίνεται τοὺς βουλευτὰς ὅταν τῆς ἀμαρτίας του· μὴ τί νὰ κάμῃ, ὅταν κρυφὰ ὅσο ἔμπορεῖ τοὺς πολέμῳ· ἀφοῦ λοιπὸν τὸν στενοχώρησα πολὺ μού εἶπε «κκλά, φίλε μου, ἄς ἦναι, θὰ γείνη· μὰ πάλι ποῦ θὰ τὸ πάρῃ ἀπάνω του ὁ βουλευτὴς Α... ἀποκτῆ ἕνα φίλον ἀπὸ τοὺς γερούς· καὶ ἐγὼ τοῦ εἶπα «γί· αὐτὸ μὴ σὲ μέλη, ἔχει δουλέψει ὁ Σταυράκης γιὰ τὸν Α. ποῦ δὲν τοῦ τὸ ξεπληρόνει καὶ πρέσβυ νὰ τὸν κάμῃ». Τί λέες, Σταυράκη, κκλά δὲν τοῦ εἶπα;

— Ναι, δὲν σοῦ λέω ὄχι, μὰ κι' ὁ καυμένος ὁ Α. μ' ἐδούλεψε καλά.

— Μὰ ποὺς λέγει ὄχι; τὸν ἐδούλεψες, σ' ἐδούλεψε, ἔτσ' εἶν' αὐτὸς ὁ κόσμος· «τῶνα χέρι νίβει τ' ἄλλο καὶ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπο»... λοιπὸν καὶ εἰς ἀνώτερα, κύριε Σταυράκη...

Καὶ μὲ μίαν ὠπειάν εἰς τὴν βράχιν ἀπεμακρύνετο αὐτοῦ.

Οὐδεὶς ἐορτάζων τοῦ διέφευγεν· εἰς ὅλα τὰ μνημόσυνα περυσιαζόμενος διεσκέυαζε θλιβερώς τὴν φυσιογνωμίαν του, τοὺς δὲ νεκροὺς ἠκολούθει μέχρι τάφου ἀναλυόμενος εἰς δάκρυα καὶ ἐκπέμπων χεῖμαρρον παρηγορητικῶν ἐκφράσεων.

Ἐλησημονήσαμεν ὅμως τῆς κουμπάρης, τὴν κυριωτάτην πηγὴν τοῦ ἐκλογικοῦ πλοῦτου. Δὲν παρήρχετο ἑβδομάς χωρὶς νὰ στεφάνωσῃ ἐν τῇ πόλει καὶ ἰδίως ἐν τοῖς χωρίοις ἢ νὰ βαπτίσῃ τόσα δὲ φωτίκια ἐρράπτοντο εἰς τὴν οἰκίαν του, ὥστε ὁμοιάζεν ἐργοστάσιον.

Μόλις κατῶρθον νὰ τοῦ περισσεύῃ μία ὠρα, καθ' ἣν νὰ ἐπιδίδεται εἰς τὴν βαθεῖαν μελέτην τοῦ προσφιλοῦς του ἐκλογικοῦ καταλόγου· οὐδέποτε ἔφαγε μέχρι τέλους, ἀλλ' ἠγείρετο εὐθύς ἐπὶ τῷ ἀκούσματι ἐπισκέπτου, τὴν δὲ πρωίαν ὁ ἐρχόμενος λίαν πρωὶ εἰσήγετο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου του... μετὰ δύο λεπτὰ ἐνεδύετο, καὶ... δρόμο.

Τίς γνωρίζων τὸν Ζαφειράκη δύναται νὰ διίσχυρισθῇ, ὅτι δὲν ὑπάρχει τὸ ἀεικίνητον ἐν τῇ φύσει;

1'

Κατ' ἀρχὰς τὰς τοιαύτας ἐνεργείας τοῦ Ζαφειράκη εἰρηνικῶς παρηκολούθει τὸ κοινόν, καὶ μειδιάματα ὄχι τόσον ἐνθαρρυντικὰ ἐξετοξεύοντο ὀπισθέν του· τινὲς μάλιστα πολυμῶτεροι ἐξεφράζοντο ἐνώπιόν του.— «ὦχ! τί νὰ γείνη! τί νὰ κάμω!— ἀπῆντα— μῆνικα σὸ χορὰ, πῶς ν' ἀφήσω τοὺς φίλους μου!» καὶ γελῶν ἀπεμακρύνετο.

Τὸ αὐτὸ ὅμως δὲν συνέβαινε καὶ εἰς τὸν πατέρα του, ὅστις ἐνόει νὰ συζητήσῃ. Ὁ κύρ-Σιδέρης ἦτο κοινοβουλευτικώτατος.

— Βρὲ ἀδερφέ! τί τὰ βάλατε μὲ τὸ γυιό μου; τί τοῦ λείπη!; Ὁ γυιός μου εἶναι θερίο μανάχο, καὶ θὰ τὸ ἰδῆτε μὴ μῆρα... Δὲν ἔξερει, λέει, γράμματά!... ποὺς τὰ λέει αὐτὰ! Ἄλλ' ἄς ποῦμε γιὰ μὴ στιγμὴ πῶς δὲν ἔξερει· τί νὰ τὰ κάμῃ

τὰ γράμματά! πολιτικὸς καὶ γραμματισμένος ἀκούστηκε ποτέ;... Ἄλλα λένε τὰ βιβλία καὶ ἄλλοιῶτικος εἶναι ὁ κόσμος· ποὺς γραμματισμένος ἐπρόκοψε; ὅταν ἔνα κεφάλι, ἀδελφέ, γέμισῃ ἀπὸ γράμματά τί ἄλλο θὰ χωρέσῃ μέσα; γέμισε μὴ κάμαρα βιβλία!... ποῦ θὰ σταθῆς, ἀδελφέ; ποῦ θὰ βάλῃς κ' ἕνα φίλο σου νὰ κάτση, νὰ πῆς δυὸ λόγια, νὰ πᾶν ἢ πίκραις κάτω;...

Καὶ δὲν ἐπρόφθανε νὰ τελειώσῃ τὸν μολόγον του, ὅτε ἡ πλειονότης τῶν ἀχροκτῶν παταγωδῶς ἐπιδουλοῦσα ἐπέβαλλε σιγὴν εἰς τὸν κατατροπωθέντα ἀπαισιόδοξον.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Ζαφειράκης συνεζήτει ἐνίστε, ἐπὶ θεμάτων ὅμως ὑψηλῆς πολιτικῆς. Εἰς τὰς χεῖράς του ἔπαιξε πλέον τὴν πολιτικὴν τῆς Ἀγγλίας, καὶ τὰς δολοπλοκίας τοῦ σιδηροῦ πρίγκηπος... αἰφνης δὲ ἀπὸ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς μετεπήδα λάβρος εἰς τὰ ἐσωτερικά, καυτηριάζων «τὴν φαύλην διοίκησιν καὶ τὰ κυβερνητικὰ ὄργια».

2'

Ὁ Ζαφειράκης ἠνδρώθη· τὸ 30 ἔτος τῆς ἡλικίας του συνεπληρώθη· ὁ καιρὸς τῆς συγκομιδῆς ἐπέστη... Πατὴρ καὶ υἱὸς περιήρχοντο τὰς ἀγυῖας τῆς πόλεως ἐπαιτούτες ψήφους.

— Ὅτὸ χέρι σας εἶναι, πικιδιὰ μου, ἔλεγεν ὁ πατήρ, εἰς τοὺς περικυκλοῦντας αὐτὸν ἐκλογεῖς... δοκιμάστε! καὶ μεῖς πάλι ἂν εἴμασθε ἀνθρώποι, θὰ τὸ γνωρίσωμε μὴ μῆρα.

— Ἡ κυβερνητικὴ μηχανή, ἔλεγεν ὁ υἱός, δὲν λειτουργεῖ κανονικῶς... ἐξετροχιάσθη... τὸ πηδάλιον τῆς πολιτείας κρατοῦσι χεῖρες ἀδέξια... ὁ λαὸς φορολογεῖται, καταπιέζεται, τάλαιπωρεῖται, καὶ πρέπει νὰ τὸν ἀγαπᾷ τις διὰ νὰ τὸν ἐνοῆ, νὰ τὸν ἐνοῆ διὰ νὰ τὸν ἀκούῃ, νὰ τὸν ἀκούῃ διὰ νὰ τὸν προστατεύῃ... Τὰ νῆφα τοῦ πολιτικοῦ ὀρίζοντος προμηνύουσι θύελλαν... ἤδη ἀντιχοῦσιν ἀπομεμακρυσμένοι βρονταί, καὶ ἀλλεπάλληλοι ἀστραπαὶ προσβάλλουσι τοὺς μὴ τυφλώττοντας ὀφθαλμούς... δυστυχία ἂν ἐνσκήψῃ ὁ κεραυνὸς ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ οἰκοδομήματος, ὅπερ στερεῖται ἀλεξικεραυνού· καὶ τὸ ἀλεξικεραυνὸν εἶναι ὁ πολιτικὸς ὁ ἀγαπῶν τὴν πατρίδα του... Τρέμετε, προδότες πολιτικοί, ὕτινες περὶ οὐδενὸς ἐμεριμνήσατε...—καὶ ταπεινῶν τὴν φωνήν— Ἄν μὲ τιμῆσητε διὰ τῆς ψήφου σας, ὅπερ βασιζόμενος ἐπὶ τῆς ἀγάπης σας κολακεύομαι νὰ πιστεύσω, θὰ ἀκούσητε καὶ θὰ ἰδῆτε...

Καὶ πάλιν ἐξαγριόμενος·

— Πρέτει νὰ ἀφαιρέσωμεν τὸ προσωπεῖον ἀπὸ τοὺς ὑποκριτὰς· νὰ πετάξωμε τὴν δорάν...

— Τὴν προβιά—ἐπεξήγησεν ὁ πατήρ.

— Ναι, λέγω, νὰ πετάξωμε τὴν δорάν· νὰ φανῇ ὁ ὄνος...

— Γάδαρος! προσέθετεν ὁ πατήρ ἐν τῶνος.

— Ζήτω ἰταὶ τοῦ Ζαφειράτη ζήτωω!... ἐβῶν οἱ ἐκλογεῖς.

Καὶ οὕτω διήρχοντο τὰς ἡμέρας τῶν προπαρασκευῶν.

Ὁ Ζαφειράκης—τὰς τελευταίας ἰδίως ἡμέρας— ἄλλοτε μόνος καὶ ἄλλοτε δορυφορούμενος ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰσήρχετο ἀπὸ καταστήματος εἰς κατάστημα, ἀπὸ καταγωγίου εἰς καταγωγίον, καὶ διέσχίζε τὰς πλατείας, χαιρετίζων τὰ πλήθη...

3'

Ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως ἔφθασεν. Οἱ ἀπαισιώτεροι κροεπῶλοι καὶ κραυγαγεῖς ἀνέλαβον τὴν προστασίαν τῶν καλῶν τοῦ ὑποψηφίου Ζαφειράκη εἰς τὰ ἐκλογικὰ τμήματα τῆς πόλεως, ἧς δὲν λέγομεν τὸ ὄνομα· οἱ ἐπισημότεροι δὲ κουμπάροι εἰς τὰ χωρία, ἐνῶ εἰς ἕκαστον τόπον ἐκλογῆς—ὅστις ἂν δὲν εἶναι ἐκκλησία, εἶναι ἀφεύκτως σχολεῖον— ἐκρύπτοντο ὡς ἐφεδρεῖα ἀνὰ δύο ἢ τρεῖς ἀτρόμητοι ῥαβδούχοι.

— «Δόστε μας καὶ κἀέραν ψήφου... ἐμεῖς ἔτσι κ' ἔτσι δὲ βγαίνομε», ἦτο τὸ σύνθημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ζαφειράκη... καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι συνεσώρευον ψήφους ἐπὶ ψήφῳ, παρὰκλυοῦντες, φωνάζοντες, ἀπχτοῦντες, ὑβρίζοντες, τυχάζοντες, διαπληκτιζόμενοι... Ὁ ὑποψήφιος ἔτρεχεν ἐφ' ἀμάξης ἀπὸ τόπου εἰς τόπον χαιρετίζων γνωστούς καὶ ἀγνώστους... ὁ δὲ πατήρ του ἐξεβιδώθη.

Ἡ ἡμέρα προσήγγιζεν εἰς τὴν δύσιν τῆς. Κατὰ τὴν ὁμόφωνον μαρτυρίαν τῶν δικαστικῶν καὶ διοικητικῶν ἀντιπροσώπων καὶ τῶν ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Ζαφειράκη διεκρίθησαν ἐπὶ ἐκλογικαῖς κατορθώμασιν, ἀποσπάσαντες τὰ ἐγκάρδια ἀπάντων συγχαρητήρια.

4'

Ἡ ψηφοφορία ἔληξεν· αἱ κάλπαι ἐκλείσθησαν, ἀνοίγεσθαι δ' ἐκ νέου ἀνδειξάν διὰ μεγίστης πλειοψηφίας βουλευτὴν τὸν Ζαφειρίον Τριάντην, δωρήσασθαι οὕτω πατέρα εἰς τὸ ἔθνος, υἱὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, προστάτην εἰς τὸν λαόν.

Αἱ ζήτωκραυγαὶ ἀνεστάτωσαν τὴν πόλιν... ἡ οἰκία τοῦ νικητοῦ ἐκινδύνευε νὰ καταπέσῃ· αἱ μουσικαὶ ἐθροῦβον μεμιγμένοι μετὰ τῶν ἀπαισιῶν ὑλακῶν τῶν κυνῶν, τῶν ὀποίων τὸ νευρικὸν σύστημα ἀσπλάγχχνως διετάρραξεν... Ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ λαοῦ ἀπήγγελλε λογίδια μὴ ἀκούμενα... καὶ μόλις περὶ τὴν πρωίαν κατῶρθεν ν' ἀναπαυθῇ ἐπ' ὀλίγον.

5'

Περιχαρῆς ὁ Ζαφειράκης τὴν ἐπιούσαν περιέτρεχε τὴν πόλιν εὐχαριστῶν τοὺς πάντας.

Αἱ μητέρες συνεχιζόντο τὴν μητέρα του, καὶ οἱ πατέρες τὸν πατέρα του. Εἰς πάντας τοὺς υἱοὺς ὑπεδεικνύετο ὡς παράδειγμα ἀξιομίμητον.

Καὶ κάπου-κάπου μόλις ἠκούετο ἀκατάλογιστός τις, φθονερός καὶ ἰδιότροπος, ἀναφωνῶν ἐπὶ τῇ διαβάσει του:

— Μπρέ! τὸν χάχα!!

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΕΛΙΣ

Σήμερον λοιπόν, εἶνε ἡ ἡμέρα τῶν ἡμερῶν, καὶ τῶν πανηγύρεων ἡ πηνήγυρις. Ἀπὸ πρωίας ἐπιτείνονται οἱ παλμοὶ καὶ κορυφῶνται ὁ πυρετὸς τῆς προσδοκίας τῶν ὑποψηφίων, διότι ἡ γίνονται πατέρες τοῦ ἔθνους ἡ ἀρχονται τῆς συγκομιδῆς τῶν τετελεσμένων, οὗς ἡ κκεντροεχῆς χεὶρ τῶν ἀντιπάλων προορίζει διὰ τοὺς ἡττηθέντας.

✱

Ὑποψήφιος τις, εἰς μίαν ἄλλην ἐκλογὴν, ἦτο ἀπληπισμένος. Ὅλα τὰ ἐβλεπε μαῦρα καὶ ἐφάνταζετο μαῦρα ἐπίσης καὶ τὰ ἀποτελέσματα. Αἰτία δὲ τῆς ἀπελπισίας του, ἦτο ἡ ἐγκατάλειψις του ὑφ' ἐνὸς σπουδαιοτάτου κομματάρχου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀνέμενε τὰς πλείστερας ψήφους.

Ὁ ὑποψήφιος συναντᾷ καθ' ὁδὸν αὐτὸν τὸν ἴδιον κομματάρχην καὶ τὸν χαιρετᾷ μελαγχολικῶς.

— Κάτι σὰς βλέπω λυπημένον;

— Δὲν θὰ ἐπιτύχω· εἶνε βέβαιον, ἀπαντᾷ ὁ ὑποψήφιος.

— Ποῖος σὰς τὸ εἶπε; ἐγὼ νομίζω ὅτι θὰ εἴσθε ἐκ τῶν πρώτων μάλιστα.

— Ἀπὸ τὰ μαῦρα, ναί.

— Καλὲ ποῖος σὰς τὰ λέγει αὐτὰ; Ἐγὼ στοιχηματίζω ὅτι θὰ ἐπιτύχητε.

— Καὶ ἐγὼ στοιχηματίζω τὸ ἐναντίον, ἀποκρίνεται ὁ ὑποψήφιος.

— Πόσα;

— Εἴκοσι πέντε χιλιάδες φράγκων.

— Ὅτι δὲν θὰ ἐπιτύχητε;

— Ναί.

— Καὶ ἐγὼ ἄλλα τόσα ὅτι θὰ εἴσθε ἐκ τῶν πρώτων.

Τὸ στοιχίημα διευτυπώθη ἐπὶ τὸ ἐπισημότερον ἐπὶ χαρτοσήμου καὶ ὁ κομματάρχης διὰ νὰ μὴν χάσῃ τὸ στοιχίημα, φαίνεται, ὅτι ἤρχισε τόσον θερμὰς ἐνεργείας, ὥστε πραγματικῶς ἀνέδειξεν αὐτὸν ἐκ τῶν πρώτων.

Μετὰ τὴν ἐκλογὴν ὁ κομματάρχης συναντᾷ πάλιν τὸν τέως ὑποψήφιον.

— Δὲν σὰς τὸ ἔλεγα; Ἐχάσατε τὸ στοιχίημα!

— Ναί· ἀλλ' ἂν δὲν ἔχανα τὸ στοιχίημα θὰ ἔχανα τὴν ἐκλογὴν!

✱

Εἶνε γνωστὸς ὁ σκοπὸς τῆς ἡμετέρας Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας νὰ ἐνεργήσῃ ἀνασκαφὰς διὰ δυτῶν ἐν τῇ θλάσσει τῆς Σαλαμίνος, ἵνα ἀνελεύσῃ τὰ ὑπὸ τῶν προγόνων μας βυθισθέντα πλοῖα τῶν Περσῶν πρὸ 2364 ἐτῶν.

Ἴσως εἶνε γνωστὴ ἐπίσης, ἡ ἐπιχείρησις τοῦ Ἀββᾶ Μονιῶ, ὅστις πρὸ διετίας, διέτρεχε τὴν Ἀμερικὴν, ἐνεργῶν πρὸς σύστασιν Ἀνωτάτου Μετοχικῆς Ἐταιρίας, σκοπούσης τὴν ἐκ τῶν βυθῶν τῆς Ἐρυθρᾶς θλάσσης ἀνελεύσιν πάντων τῶν θησαυρῶν τοῦ Φαραῶ, ὅσοι ἀπωλέσθησαν ἐκεῖ, ἐν μέσῳ τῶν υμάτων, καθ' ἣν στιγμήν ὁ Μαῦσῆς κατεπόντισεν αὐτὸν μετὰ τοῦ στρατεύματός, δι' ἐνὸς καὶ μόνου νεύματος ἐνώσας τὰ χωρισθέντα ὕδατα κατὰ τὴν Γραφικὴν παράδοσιν. Ἀλ-

λὰ βεβαίως εἶνε ἄγνωστος εἰς τοὺς Ἑλληνας τοῦλάχιστον ἀναγνώστας, ἡ καταβλαλλομένη ἐν Ἀμερικῇ ἐνεργεία πρὸς σύστασιν ἄλλης παραδοξοτέρως ἐταιρίας, τῆς ὁποίας ἰδοὺ ὁ σκοπός:

1ον Νὰ καθορισθῇ ἀκριβῶς ὁ χῶρος, ἐφ' οὗ ἀνηγέρθη ὁ Πύργος τῆς Βαβέλ. 2ον Νὰ ἐνεργηθῶσιν ἀνασκαφαὶ πρὸς ἀποκάλυψιν τῶν τυχόν ὑποκρυπτομένων ἐκεῖ λειψάνων τῆς ἀρχαιοτάτης ἐκείνης τέχνης καὶ 3ον... τὸ 3ον αὐτὸ ἄρθρον τὸ προσθέτομεν ἡμεῖς:

Ὅλη αὐτὴ ἡ ἐπιχείρησις σκοπὸν ἔχει βεβαίως τὴν ἀνεύρεσιν τῶν μυριάδων γλωσσῶν, ὅσας ἐξάπέσειλεν ἐν μιᾷ στιγμῇ ὁ Θεὸς διὰ νὰ συγχίση τοὺς ἀντάρτας πυργολοιοῦς.

✱

Ἐπαρχιώτης τις εἰσῆλθε προχθὲς εἰς τὸν σιδηροδρόμον μεταβαίνων εἰς Πειραιᾶ.

Παρ' αὐτὸν ἐκάθητο καὶ ἄλλος ἄγνωστος· ὡς συμβαίνει δὲ συνήθως, οἱ δύο συνταξιδιωτῆρες ἔκριντο συνομιλοῦντες περὶ διαφόρων πραγμάτων.

Ὁ ἐπαρχιώτης συνομιλῶν, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ ἐθώπευε πολύτιμον ἀργυρᾶν ταμβακοθήκην.

— Μὲ δίδετε παρακαλῶ ἐν σιγᾶρον; τῷ εἶπεν ὁ ἄγνωστος.

— Δὲν καπνίζω ποτέ. φίλε μου, αὐτὴν τὴν ἔχω διότι εἶνε δῶρον τοῦ κουμπάρου μου.

— Ἐπιτρέπετε νὰ τὴν ἰδῶ;

— Ὅριστε.

Ὁ ἄγνωστος ἔλαβεν εἰς χεῖρας καὶ ἐξήταξε τὸ ὠρῆιον δῶρον, ἔπειτα τὸ ἐπανεδώκεν εἰς τὸν κύριόν του.

Μετὰ ἐν τέταρτον ὁ ἐπαρχιώτης ἐξεληθὼν ἤδη τοῦ σιδηροδρόμου ἠσθάνθη ἀσυνήθη τινα ἐλαφρότητα εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Θέτει τὴν χεῖρα καὶ ἀντὶ τῆς πολυτίμου ταμβακοθήκης εὐρίσκει τεμάχιον χάρτου, ἐφ' οὗ ἦσαν αἱ ἐξῆς γραμμαῖ: Ὅποιος δὲν καπνίζει, δὲν εἶναι ἀνάγκη ταμβακέρας!

Ἐχει δίκαιον ἐσκέφθη ὁ ἐπαρχιώτης!

✱

Ἀναγινώσκοντες ἐν ταῖς ἐφημερίαις τὰ περὶ τῆς πρώτης ἀποτεφρώσεως νεκροῦ, ἥτις, ἐξετελέσθη πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐν Οὐόκιγκ τῆς Ἀγγλίας, ἀνεμνήσθημεν Μαυσώλου τοῦ βασιλέως τῆς Καρίας καὶ τῆς ἀγάπης, ἣν πρὸς αὐτὸν ἔτρεφεν ἡ σύζυγός του Ἀρτεμισία.

Ὡς γνωστὸν, τὸ σύστημα τῆς ἀποτεφρώσεως, ἦτο λίαν διαδεδομένον παρὰ ταῖς ἀρχαίαις λαοῖς. Ὁ Μαῦσώλος λοιπόν, ἀποθανὼν, μετεβλήθη εἰς σποδὸν καὶ παρεδόθη ἐντὸς κάπης εἰς τὴν πενθοῦσαν χήραν του.

Τότε ἐν τῷ νῷ τῆς βασιλείσεως, ἐπῆλθε σκέψις μοναδικὴ εἰς τὰ χρονικά τῆς ἀνωθωπότητος.

Ἡκούσατε παράμοιον παράδειγμα συζυγικῆς ἀγάπης;

— Ἐγὼ θὰ γίνω τάφος του! εἶπεν ἡ Ἀρτεμισία.

Καὶ πράγματι, καθ' ἐκάστην ἡμέραν, ἐλάμβανε μικρὰν δόσιν ἐκ τῆς τέφρας τοῦ συζύγου τῆς καὶ μετεβλήθη κληθῶς εἰς

μνημεῖον, ἐν ᾧ ἀνεπαύετο ἡδυπαθῶς, ἡ κόνις τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς!

Πόσαι βαρυπενθεῖς χῆραι, τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, δὲν θὰ γελᾶσωσιν ἀπὸ καρδίας, μὲ τὰ σκοτάδια ταῦτα τῆς ῥομαντικῆς βασιλείσεως;

✱

Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, ἐν Σπάρτῃ, τὸ μυστήριον τοῦ γάμου ἐτελεῖτο διὰ τῆς ἐξῆς ἀπλουστάτης μεθόδου: Ἐκλείοντο ἐν ἀπεράντῳ αἰθούσῃ, ἐν ἣ ἐθαίλευε σκότος βαθύ, ὅλοι αἱ δεσποινίδες καὶ ὅλοι οἱ ὑποψήφιοι γαμβροί, ὅσοι συνεπλήρουν τὴν νόμιμον ἡλικίαν. Ἐκεῖ δέ, ἐν τῷ σκότει, ἐξέτεινον πάντες καὶ πᾶσαι τὰς χεῖρας καὶ ὅτε ἐφωτίζετο ἡ αἴθουσα, ἕκαστος καὶ ἐκάστη ἐκράτει τὴν χεῖρα τοῦ ὑποκειμένου, μεθ' οὗ θὰ διήρχετο τὸν ὑπόλοιπον βίον.

Παραδόξως ἀνεγνωμεν παρόμοιον ἔθιμον, ἰσχύον ἐτι καὶ νῦν, ἐν τινι ἐπαρχίᾳ τῆς Κίνας, τῇ κελουμένη Γιουνάου.

Τὴν πρωτοχρονιᾶν, προσκαλοῦνται πάντες οἱ κύριοι Κινέζοι, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἔλθωσιν εἰς γάμου κοινωνίαν, λαμβάνοντες δὲ ἀνὰ μίαν σκαπάνην, ἀνορύττουσι μακρὸν χάνδακα. Ἐπειτα τοποθετοῦνται ἐπὶ τῆς μιᾶς ὄχθης, ἐν ᾧ ἐπὶ τῆς ἐτέρας, παρατάσσονται αἱ μελλόνυμφοι, ἐν σώματι ἐλθοῦσαι καὶ κρατοῦσαι ἐν τῇ δεξιᾷ μικρὸν ἐλαστικὸν τόπι!

Ἐν, δύο, τρία! δίδεται τὸ σύνθημα. Ἐν τῷ ἅμα, αἱ κυρίαι ῥίπτουσι τὰς σφαῖρας τῶν ἐπὶ τοῦ ὀμίλου τῶν νέων ἐκ τῶν ὁποίων, καθεὶς λαμβάνει ἀνὰ μίαν. Ἐπειδὴ δὲ πᾶσαι ἔχουσι διακριτικὰ σημεῖα, ἕκαστος, ὑπὸ τῆς σφαίρας ὀδηγούμενος, εὐρίσκει ἔπειτα, διερχόμενος τὸν χάνδακα, τὴν χαριτωμένην του σύζυγον.

Τώρα, ἂν ὑπάρχουσι πολλοὶ καταρῶμενοι τὸ ἔθιμον καὶ προτιμῶντες σφαῖραν πυροβόλου ἢ πτώσιν ἐν τῷ χάνδακι, τοῦτο τὸ ἄγνοοῦμεν. Μαντεύομεν ὅμως, ὅτι αἱ δεσποινίδες τῆς Γιουνάου, ὡς κύριον μέλημα θὰ θεωροῦσι τὴν διὰ τοπίου σκοποβολὴν, καὶ πολλὰ θὰ ἐκτελῶσι γυμνάσια, ὅπως ἡ σφαῖρα τῶν μὴ παραπέση, ἀλλὰ μεταβῇ κατευθεῖαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς καρδίας των!

✱

Μία γνώμη τοῦ Διαγένοους περὶ γάμου:

— Πότε πρέπει νὰ νυμφευηταί τις;

— Ὅταν εἶνε μικρὸς... εἶνε πολὺ ἐνωρίς· ὅταν εἶνε μεγάλος... εἶνε πολὺ ἀργά!..

✱

Καὶ μία ἄλλη.

— Νὰ νυμφευθῶ, ἢ ὄχι;

— Ὅτι καὶ ἂν κάμης... θὰ μετανοήσης.

Δάμ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΓ ΓΛΩΣΣΟΝ
ΤΟ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ
Πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ καὶ τιμᾶται δρ. 1.50. Εἰς τοὺς συνδρομητῆς μας παρέχεται μόνον ἀντὶ δραχμῆς.

ΑΘΗΝΑΙ—ΤΥΠΩΙΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3.